

Неразказани истории на българите в Кайраклия

«Неразказани истории на българите в Кайраклия»

Кайраклия 2024

Проектът «Неразказани истории на българите в Кайраклия» е реализиран с финансова подкрепа на Министерството на образованието и науката (МОН) на Република България чрез НАЦИОНАЛНА ПРОГРАМА „НЕРАЗКАЗАНИТЕ ИСТОРИИ НА БЪЛГАРИТЕ“

Координатор на проекта: Мария Тодорова

Ръководител на проекта: Нина Топалова

Съставител: Юлия Топалова-Писова

Художник: Диана Топалова

История на селото

За основаване на Кайраклия се смята 1861 г., тъй като през тази година селището придобива статут на колония. Преди това дълги години тук е имало чифлик. Географски принадлежало към Болград. А жителите на чифлика се смятаха за жители на Болград, тъй като живееха в земите му. В резултат на проучване на архивни документи повечето от семействата на Кайраклия са открити в ревизионната история на град Болград през 1850 г.

С установяването на нова граница в Бесарабия между Руската империя и Молдовското княжество след Кримската война от 1853-1856 г. Болград и Табаки остават в пределите на Молдовското княжество, а част от земите им в размер на 14 448 декара остават в руската част на областта. Генерал-губернаторът на Новоросийск и Бесарабия през 1858 г. предлага тази земя да се раздели на три части и да се създадат колонии на мястото на съществуващите чифлици, включително една търговско-занаятчийска колония по образец на Болград, като нов център на „отвъд дунавските преселници“ в Бесарабия.

Парижкят договор установява тригодишен период, през който жителите на граничната територия, в която се намира чифликът Кайраклия, трябва да решат чие гражданство ще приемат: на Русия или на Княжество Молдова. През юли 1858 г. 66 семейства от чифлика Кайраклия официално заявяват желанието си да останат в Русия.

Така през 1861 г. два чифлика са преименувани на колонии Кайраклия и Калчева, а третият се нарича България. В списъка на населените места от 1861 г. (по данни, събрани през 1859 г.) чифликът Кайраклия се състои от 62 домакинства, а броят на жителите е 462: 259 мъже и 203 жени.

Откъде са се преселили в Кайраклия	Фамилии
Болград	Бодур, Вельчев, Гайдаржи, Греков, Гречанлы, Дикиджи, Димитров, Димов, Дюльгер, Ерекчи, Иванов Иван, Каменщик, Кара Константин, Каракаш, Карачор, Касапов, Касимов, Кафеджи, Коломан, Кукуревский, Манолов, Михов, Овчар, Папукчи, Перонков, Петров, Спасов, Стойнов, Терзи, Топалов Петр, Топалов Симо, Узун Георгий, Узун Русин, Ушанлы, Христов, Чебанов Жеко, Чебанов Желязко, Чевдарь
Болгарийка (Зализничное)	Плахов, Чебанов
Кишинев	Иванов Николай, Куликовский, Цинорь, Чемпояш
Копчак	Челак, Яланжи
Кортен	Банков
Кубей	Заим, Константинов, Сакалы, Ушанлы Стефан
Курчий (Виноградовка)	Пасларь, Хаджи
Пандаклия (Ореховка)	Христов Иван Ст.
Тараклия	Генчев, Никифоров
Вулканешты	Станиогло
Итюлюкой	Митишов
Сосновка	Цесарь
Украина	Кравченко
Неизвестно	Великов, Георгиев, Кальчев, Паскарь, Петков, Станев

19 семейства се преселват в Болград от Румелия през 1830 г.: Велчев, Греков, Дикиджи, Димов, Ерекчи, Каменщик, Кара Константин, Карачор, Касапов, Кафеджи, Кукуревски, Манолов, Папукчи, Спасов, Терзи, Ушанли (Ушанлиевка, Сливен), Христов, Чебанов Жеко, Чебанов Желязко, Чевдар (първо в Тараклия, после през 1841 г. в Болград).

Другите преселници от Болград:

Фамилия	Кога и откъде са се преселили в Болград
Бодур	в 1811 в с.Лучешты, после в Табак
Гайдаржи	Кубей
Гречанлы	Табак
Димитров	
Дюльгер	в 1841 отвъв Дуная
Иванов Иван	Табак
Каракаш	Табак
Касимов	в 1838 отвъд Дуная
Коломан	в 1842 в Долукуой
Михов	в 1838 в Пандклия
Овчар	до 1835
Перонков	в 1822 из Котел (Сливен)
Петров	в 1811 в с.Лучешты, после в Табак
Стойнов	
Терзи	Табак
Терзи Дмитрий	с. Молдован Баурчи
Топалов Петр	в 1838 отвъд Дуная
Топалов Симо	в 1811 в с.Лучешты, после в Табак
Узун Георгий	Казаклия
Узун Русин	Инпуцит

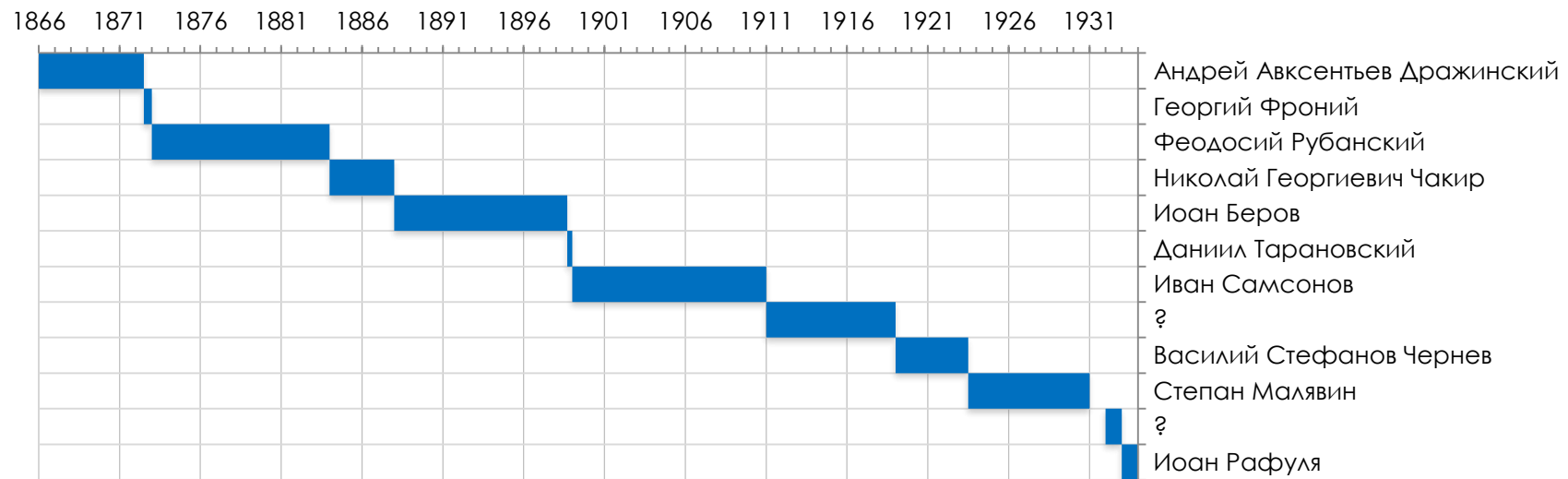
Както обикновено, първото нещо в селото беше да построят църква. Построена е през 1866г.

Служиха ни следните свещеници и клисари:

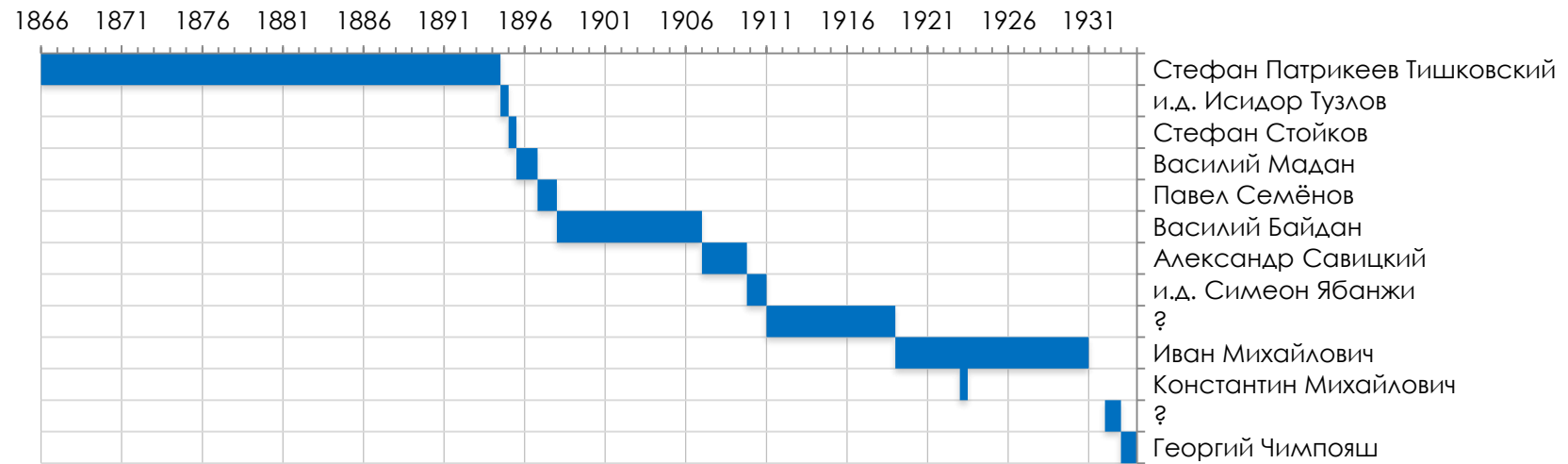
СВЕЩЕНИЦИ

ИМЯ	ОТ	ДО	ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ В ГОДИНИ	КОМЕНТАРИИ
Андрей Авксентьев Дражинский	1866	1872	7	Андрей Авксентьев Дражинский (1820), жена Анастасия (1819), деца: Екатерина (1847), Дарья (1849), Елизавета (1863), Акулина (1854), Иоанн (1856), Николай (1859), Уляна (1863)
Георгий Фроний	1872	1873	1	
Феодосий Рубанский	1873	1884	11	Феодосий Иоакимов Рубанский (1846), завършва Кишиневската семинария от втора категория. През 1879 г. Теодосий Рубански е уволнен като законов учител в училището. .
Николай Георгиевич Чакир	1884	1888	4	Николай Георгиевич Чакир (1860)
Иоан Беров	1888	1898	11	
Даниил Тарановский	1898	1899	0	
Иван Самсонов	1899	1911	12	
?	1911	1919	8	
Василий Стефанов Чернев	1919	1923	5	
Степан Малявин	1923	1931	8	
?	1932	1933	1	
Иоан Рафуля	1933	1934	1	

КЛИСАРИ

ИМЯ	ОТ	ДО	ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ В ГОДИНИ	КОММЕНТАРИИ
Стефан Патрикеев Тишковский	1866	1894	29	Стефан Патрикеев Тишковский (1846), жена Дарья Андреевна (1849), деца: Дмитрий (1872), Семен (1872), Феодосий (1880), Мария (1869), Елизавета (1874), Агафья (1883), Анастасия (1886)
и.д. Исидор Тузлов	1894	1895	1	
Стефан Стойков	1895	1895	1	
Василий Мадан	1895	1896	1	
Павел Семёнов	1896	1898	1	
Василий Байдан	1898	1907	9	
Александр Савицкий	1907	1909	3	
и.д. Симеон Ябанжи	1909	1911	1	
?	1911	1919	8	
Иван Михайлович	1919	1931	12	
Константин Михайлович	1923	1923	1	
?	1932	1933	1	
Георгий Чимпяш	1933	1934	1	

Исследования и проучвания по фамилиите

За да проучим родословията на семействата от нашето село, използвахме:

- Енорийски книги на църквата "Св. Покров" в с. Кайраклия, Аерманска област, църквата "Преображение Господне" в гр. Болград, църквата "Успение Богородично" в с. Татар-Копчак (сега Копчак), църквата "Успение Богородично" в с. Кубей.

- Ревизионни приказки на град Болград (1835, 1850), село Табак (1835).

- Списък на откъддунавските преселници през 1818г

- книга "Родословни дървета на с. Кайраклия", И.Ф. Манолов

Бих искала също така да изразя своята благодарност на Ирина Александровна Петрова за нейното проучване на архивни източници, което позволи да се установи произходът на първите жители на Кайраклия от болградските колонисти, времето на тяхното преселване в Бесарабската губерния и вътрешни миграции в Бесарабия. А също и за помощ при изследване на фамилията „Петров” и „Ерекчи”.

ИЗТОЧНИЦИ

Архивни документи

1. Национален архив на Република Молдова (НАРМ) ф.5.оп.2. д.442
2. НАРМ ф.134.оп.2. д.52
3. НАРМ ф.134.оп.2. д.53
4. НАРМ ф.134.оп.2. д.743
5. НАРМ ф.211.оп.18. д.5-6
6. НАРМ ф. 211, оп. 18, № 111-118, 121-132
7. НАРМ. ф. 1030, оп. 3, № 329. Л. 1902 г

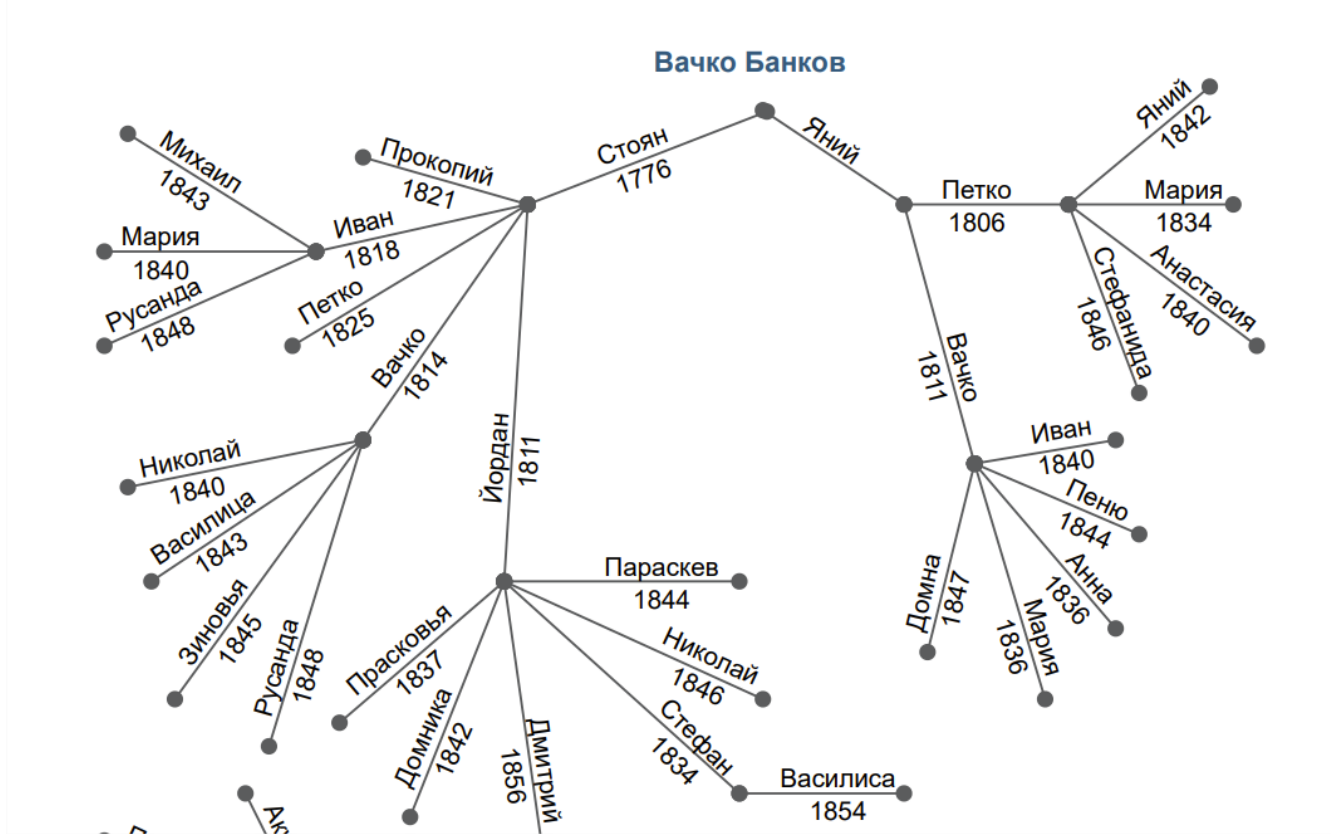
Литература

1. Анцупов И.А. Аграрните отношения в Южна Бесарабия (1812-1870). – Кишинев, 1978.
2. Белова Е.В. Преселническата политика в южната част на Руската империя и преселването на българите в Новоросийска област и Бесарабия (1751-1871 г.). - Москва, 2004 г.
3. Забравени страници от историята на Южна Бесарабия (1856-1861) : сборник документи и материали / [съст. Грек Иван Федорович]. - Кишинев, 2012 г.
4. Списъци на населените места на Руската империя, съставени и публикувани от Централния статистически комитет на Министерството на вътрешните работи. [Vol. 3]: Бесарабска губерния: ... по сведения от 1859 г. / ред. А. Артемьев. – Санкт Петербург, 1861.
5. „Cartea memoriei. Vol. VI, 2005. С. 337

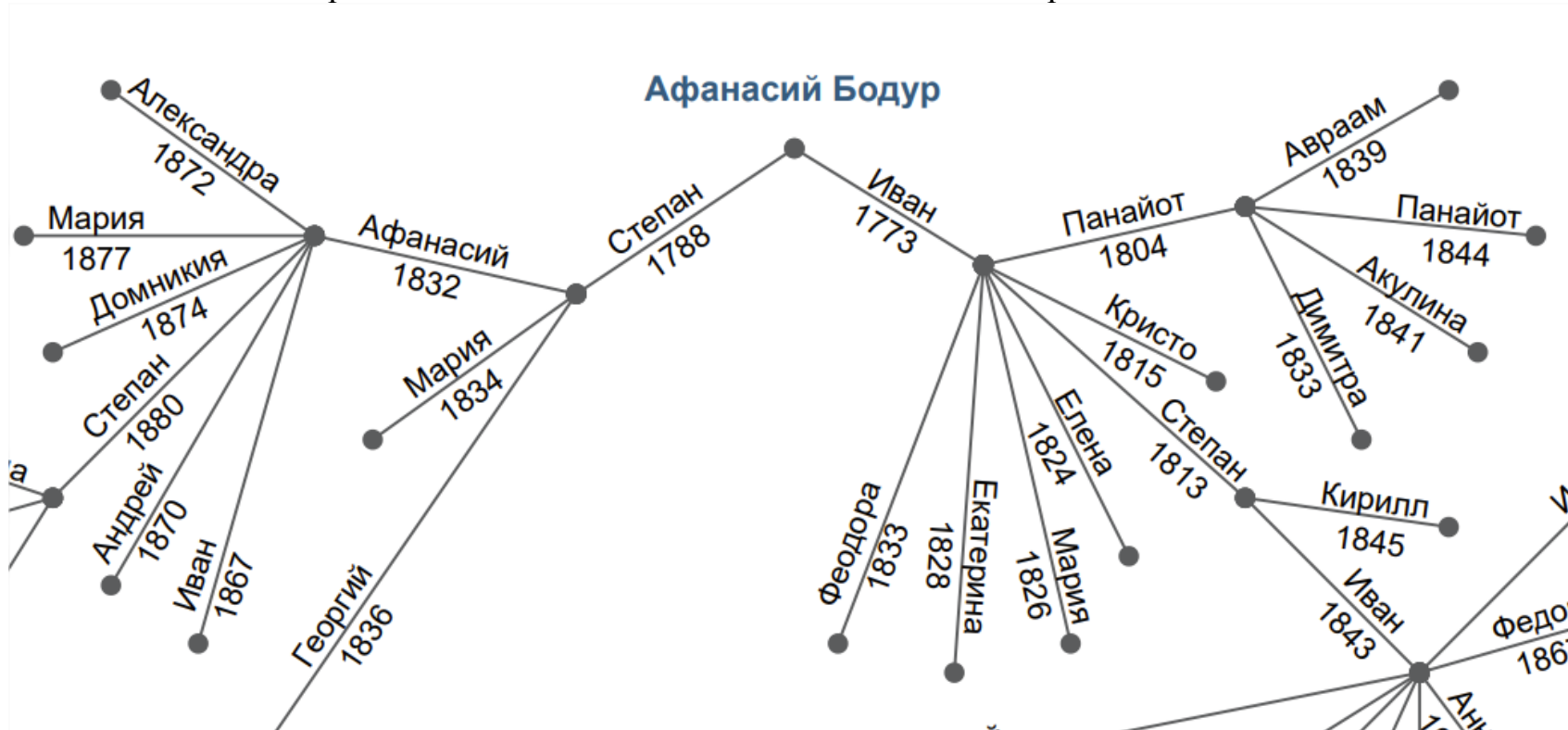
Електронни ресурси

1. Първата световна война 1914-1918 г. – Информационен портал URL: <https://gwar.mil.ru/heroes/> (дата на достъп: 05.03.2024 г.).
2. Сайт с дигитализирани документи от архивите на НАРМ и много други <https://www.familysearch.org/>

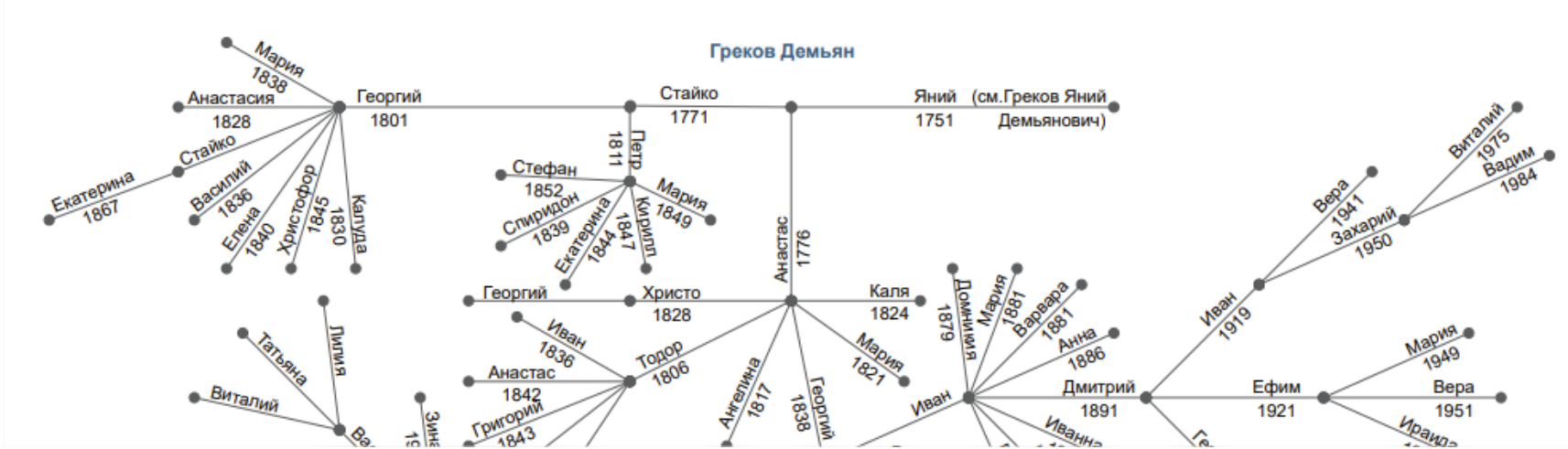
Семейство Банкови се преселва в Кайраклия от Кортен (Кириутне). Успяхме да отидем две поколения нагоре, но за съжаление не беше възможно да се установи къде и кога са се преселили в Бесарабия.

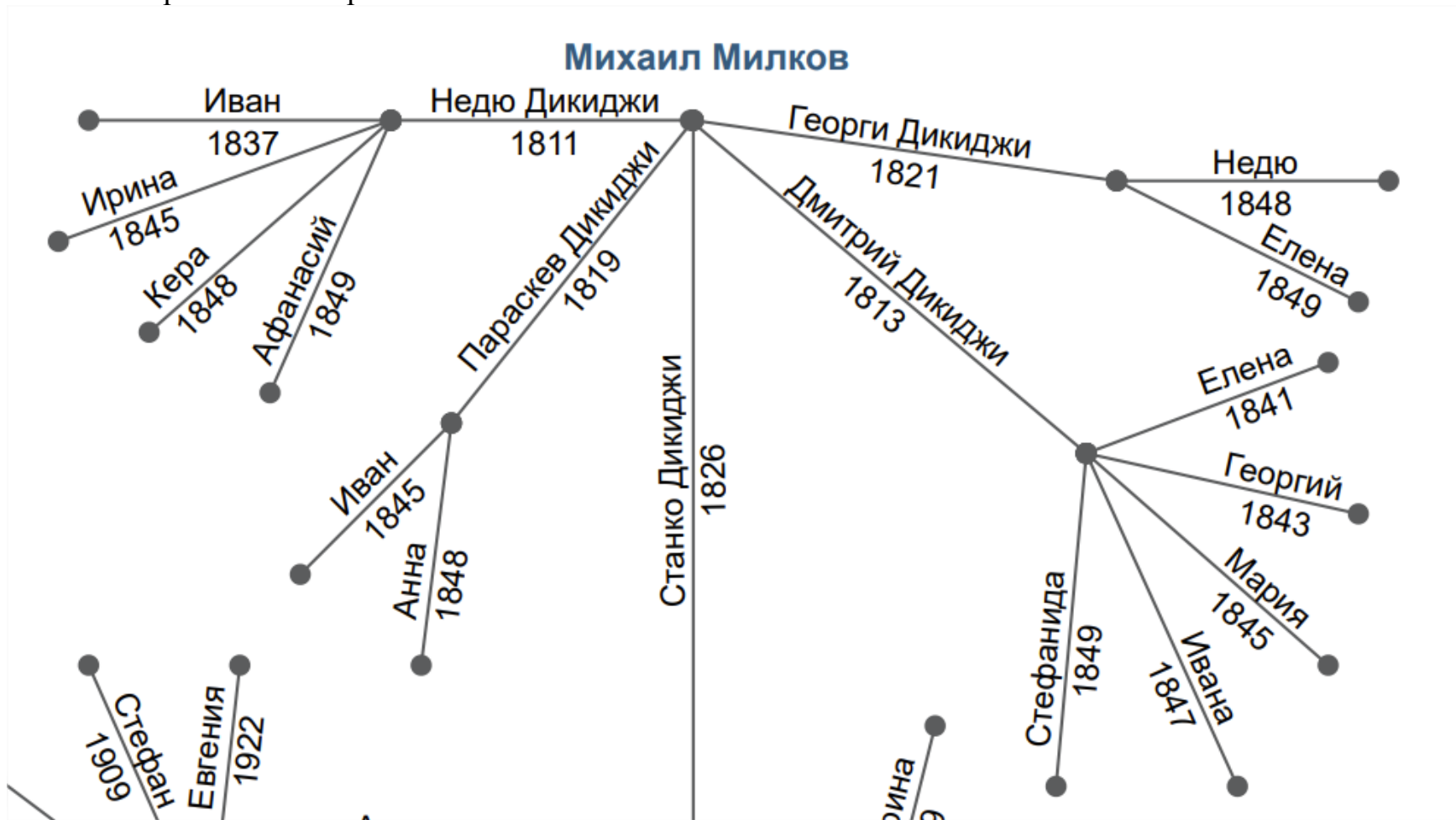
Списъците на отвъддунавските преселници сочат, че в село Лучеци, Бесарабия през 1811 г. са се преселили братята Иван и Степан Бодуроглу със семействата си от българска нация. По-късно се преселват в Табак, а през 1835 г. вече живеят в Болград. По-късно те са едни от основателите на Кайраклия.

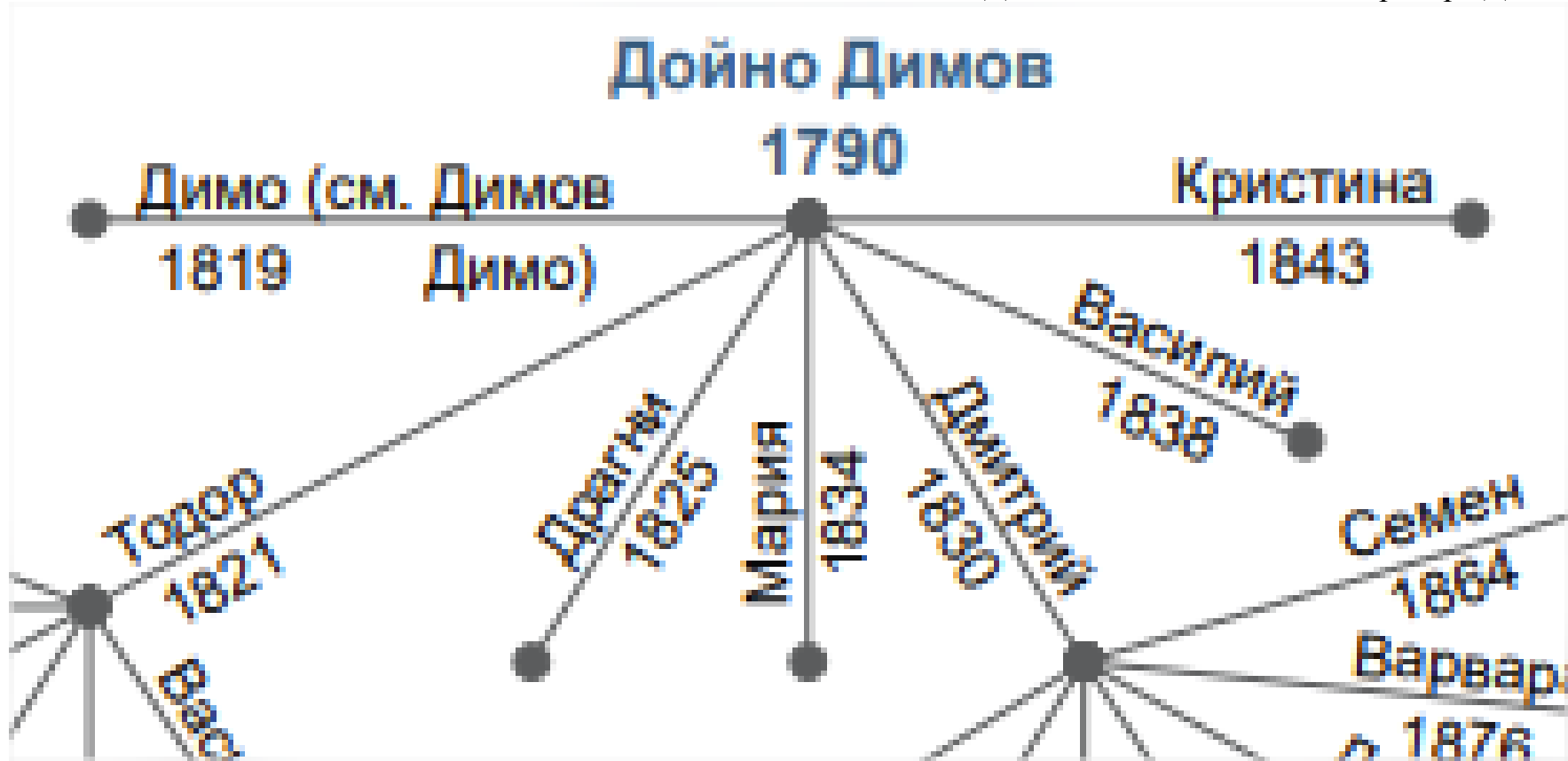
Всички Грекови, живеещи в Кайраклия, са от едно семейство. През 1830 г. от Румелия в Болград се преселват трима братя - Яни Демянов, Стайко Демянов и Анастас Демянов Грекови. По-късно сред първите колонисти в Кайраклия се преселват Яний Демянов и Георгий Анастасов (най-малкият син на Анастас Демянов). Това е едно от най-големите семейства в селото.

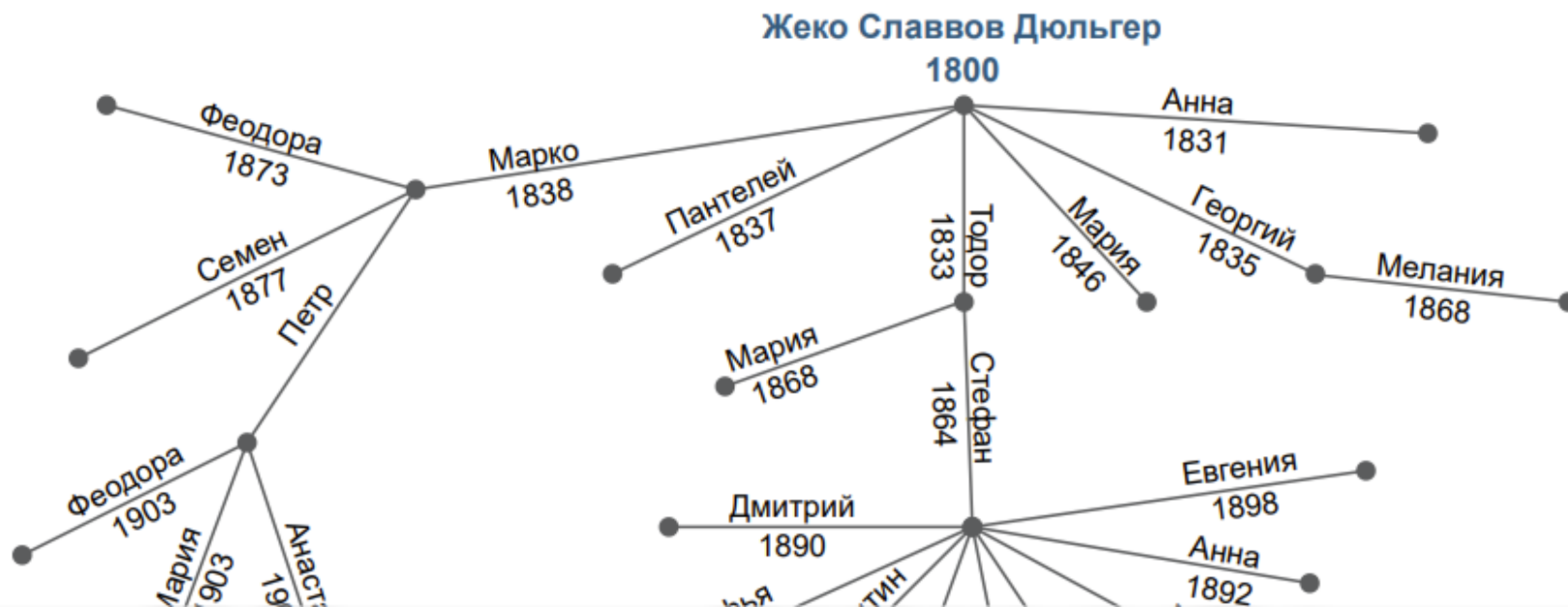
Братята Недю, Георгий, Параскев, Станко и Дмитрий се преселват от Румелия през 1830 г. в Болград с майка си Милка Милкова. Баща им носи фамилията Милков, но братята получават фамилията Дикиджи. По-късно Станко се преселва в Кайраклия.

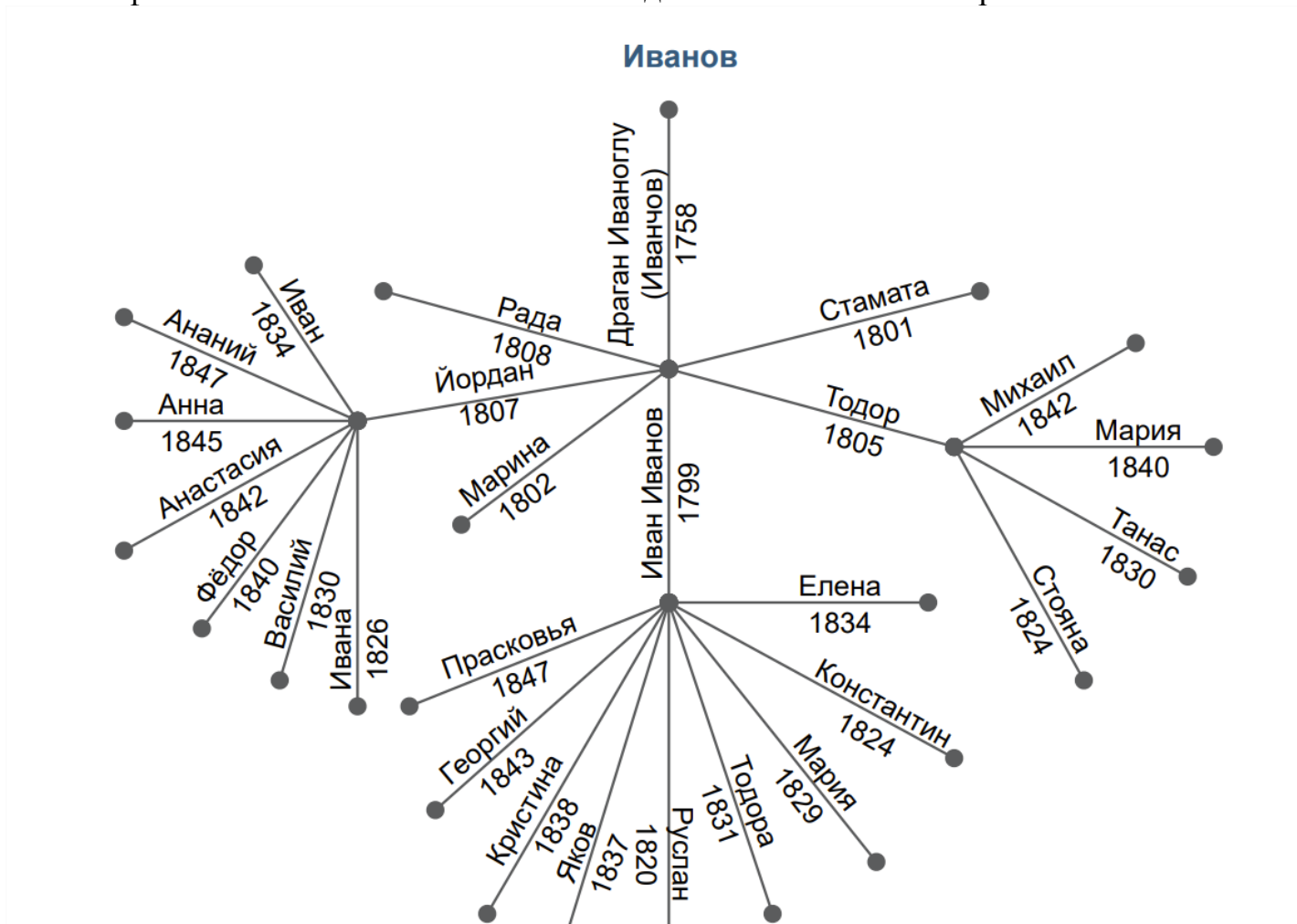
Всички Димови в Кайраклия са от един род. През 1830 г. Дойно Димов със съпругата си Жейна Тодорова и децата се преселват от Румелия в Болград. Техните потомци носели фамилиите Димов или Дойнов, произлизащи от имената на дядо им, докато всички започнали да се записват като Димови. Някои още носят прякора Дойнов.

Жеко Славов Дюлгер се преселва в Болград от отвъд Дунава през 1841 г. със съпругата си Сиба Иванова и децата. Впоследствие Марко и Георгий се преселват в България (Зализничное), а Тодор в Кайракия.

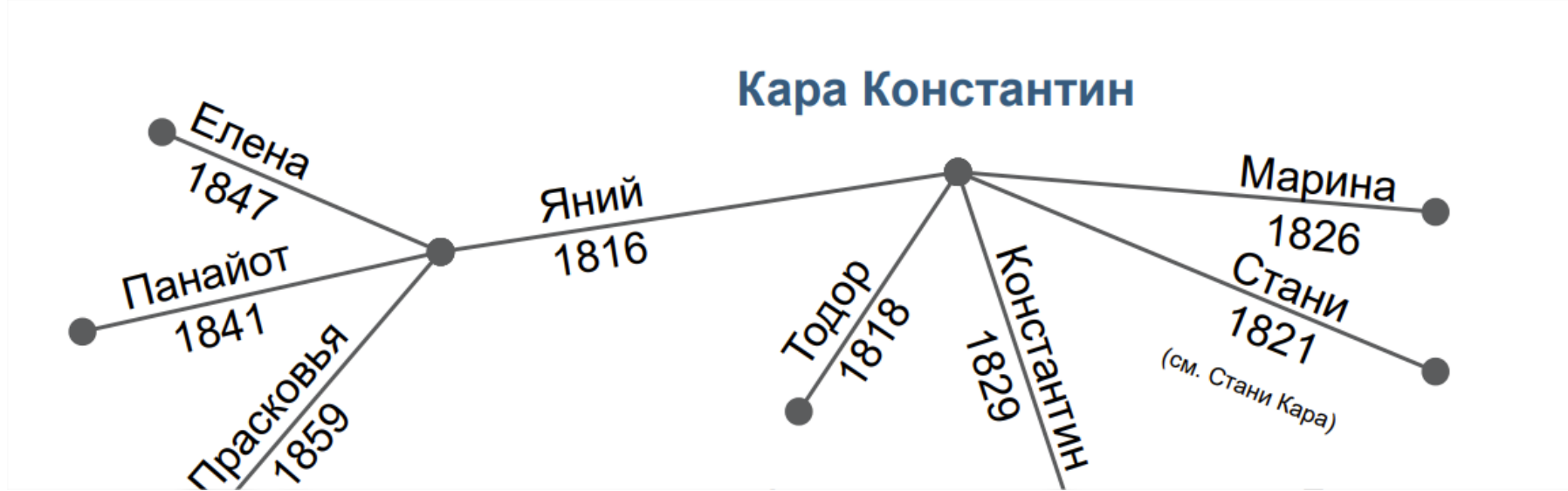
Драган Иванов и семейството му се преместват от България в Табак. Главата на семейството имаше фамилното име Ивановгу. По-късно всички се преселват в Болград, където са записани с фамилията Иванчов, а най-големият син Иван - с фамилията Иванов. Именно той след малко се мести в Кайраклия.

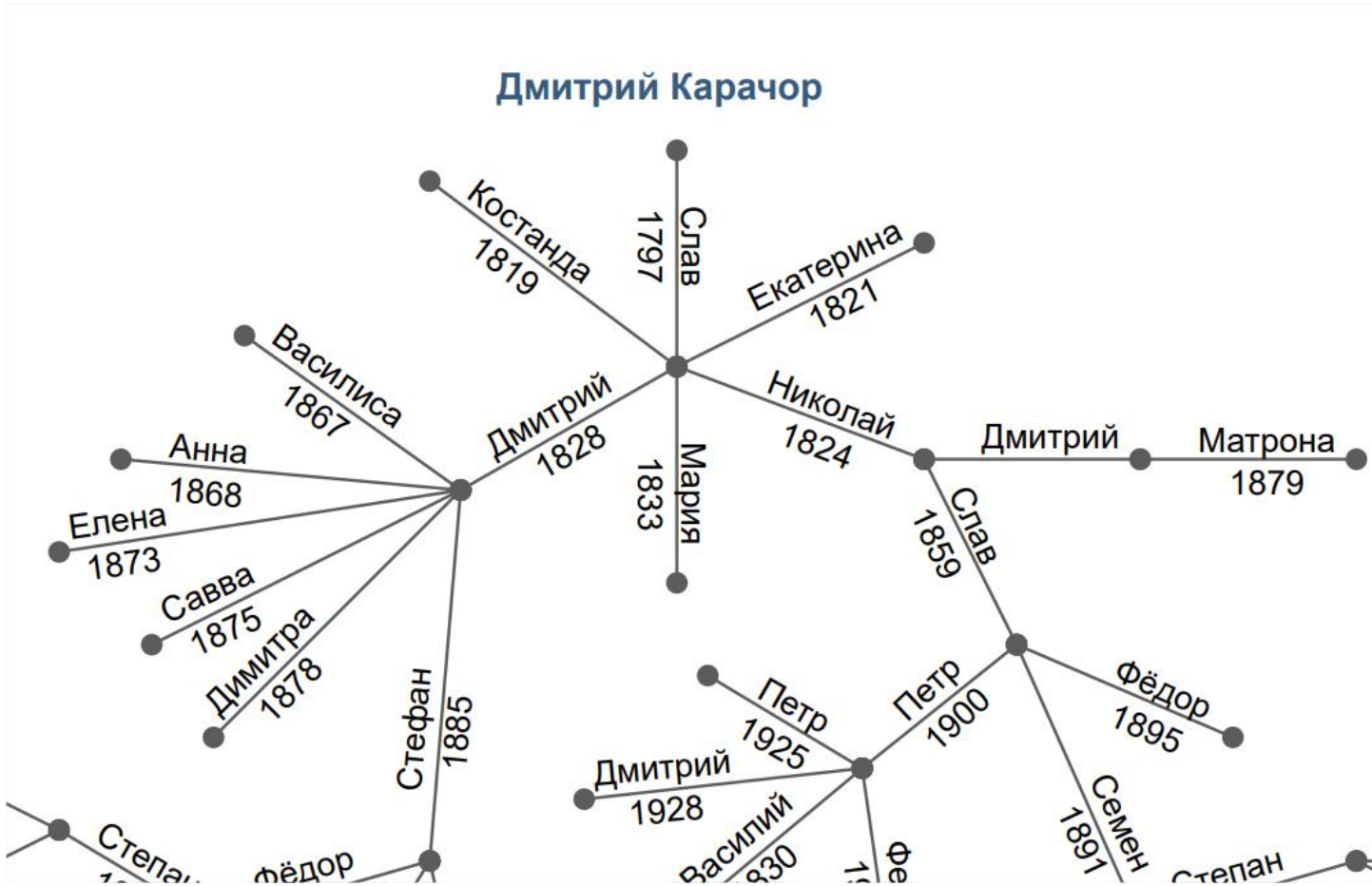
Драган Нейков Каменщик и жена му Гена Петрова се преселват от Румелия в Болград през 1830 г. Той е сакат и с двата крака. Големият им син Георги по-късно се преселил в Кайраклия.

Представители на фамилното име Кара в Кайраклия принадлежат към един род, преселил се в Болград от Румелия през 1830 г. Два големи клона се образуват от двама братя Константин и Стани, които по-рано са смятани за съименници.

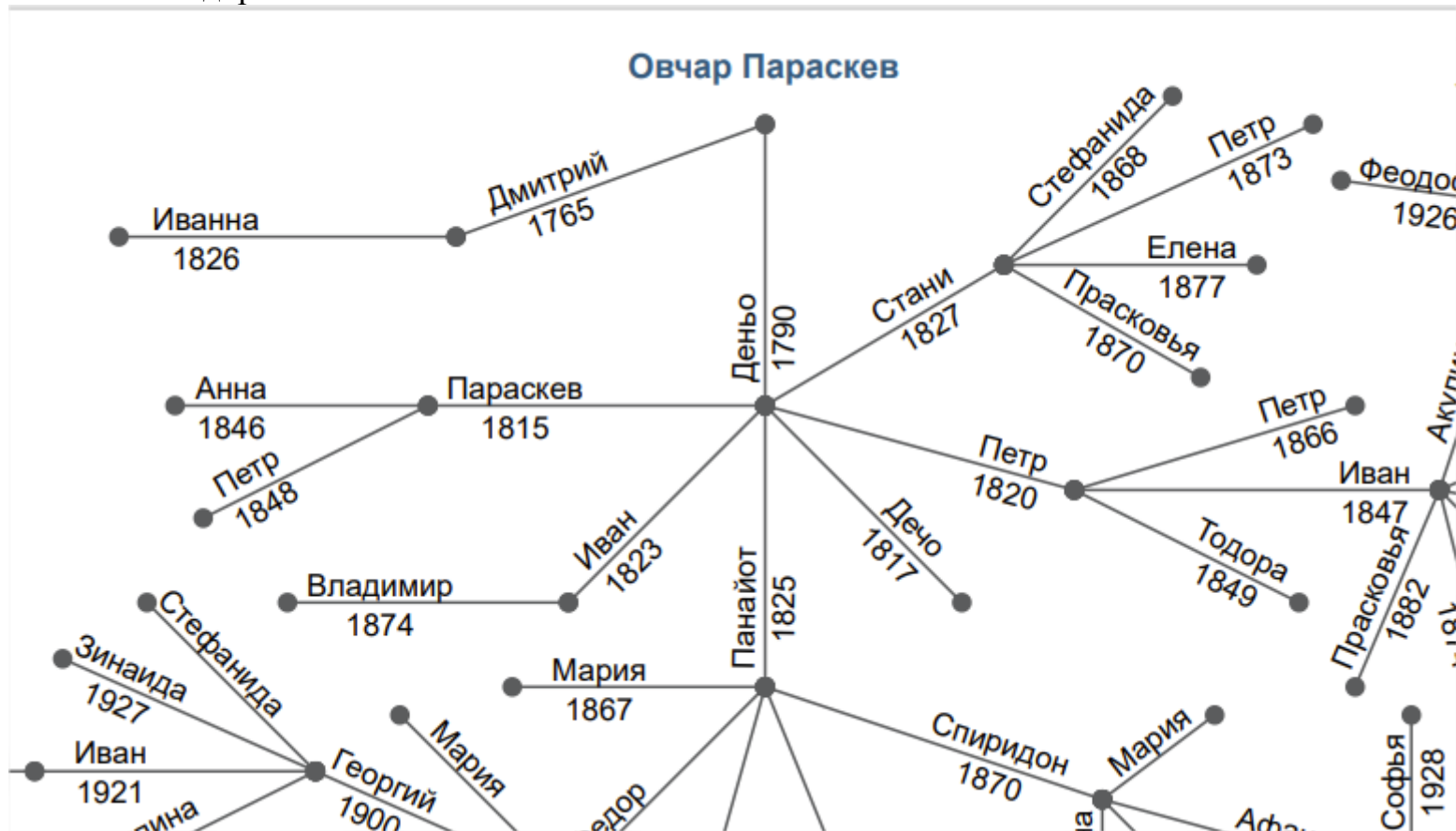
Слав Димитриев Карачор се премества през 1830 г. от Румелия в Болград със съпругата си Станка Димитриева и пет деца. Синовете му Николай и Дмитрий по-късно се преселват в Кайраклия.

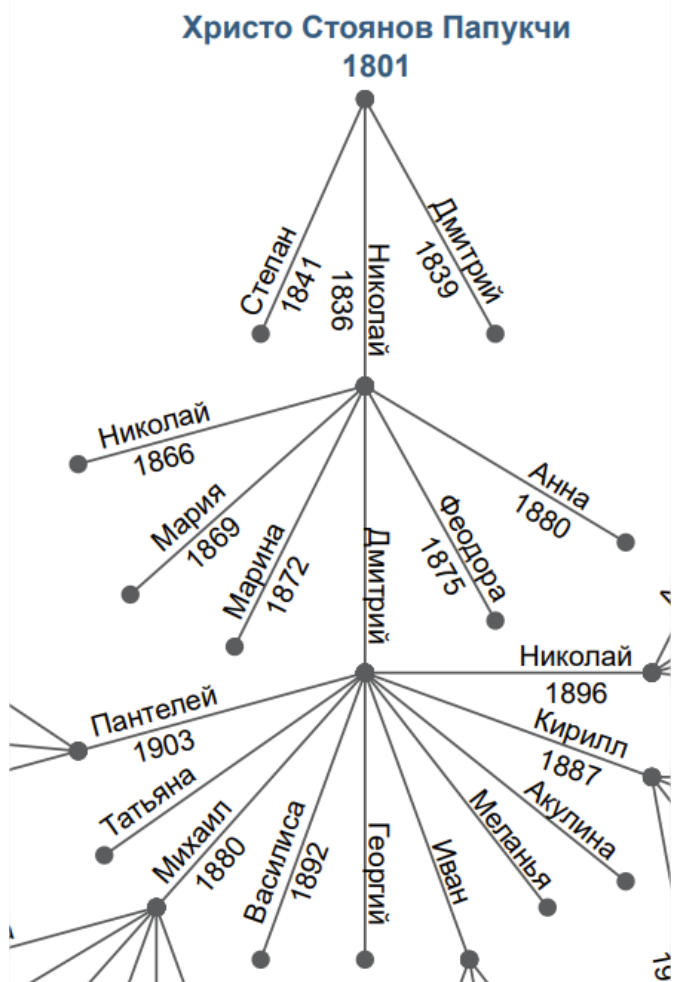
Кукуревските се преселили в Болград от Румелия през 1830 г., вероятно от селото Кукорево, откъдето идва фамилията Кукуревски. Тримата братя Добри, Стоян и Велико Иванови, се преселват с двама чичовци Митьо Добрев Кукуревски и Янко Андреев Гановски и техните семейства. Чичовците им останаха да живеят в Болград. Добри Иванов се преселва в Кайраклия. Велико умира млад, но нямаме информация за по-нататъшната съдба на семейството на Стоян Иванов.

Двама братя Дмитрий Параскевов и Денъ Параскевов Овчар със семействата си се преселват в Болград преди 1835 г., но неизвестно откъде. Децата на последния са записани в метричните книги на Кайраклия с няколко варианта на бащини имена - Денов, Дечев, Дяков, Данилов, поради което е имало объркване при изграждането на родословното им дърво.

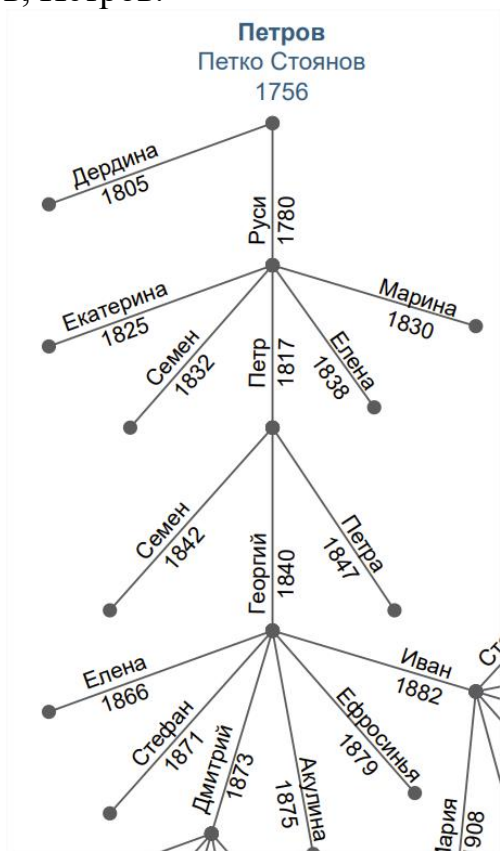

Христо Стоянов Папукчи със съпругата си Гергина Николаева и трима синове се преселват в Болград от Румелия през 1830 г. Николай Христофоров се премества в Кайраклия.

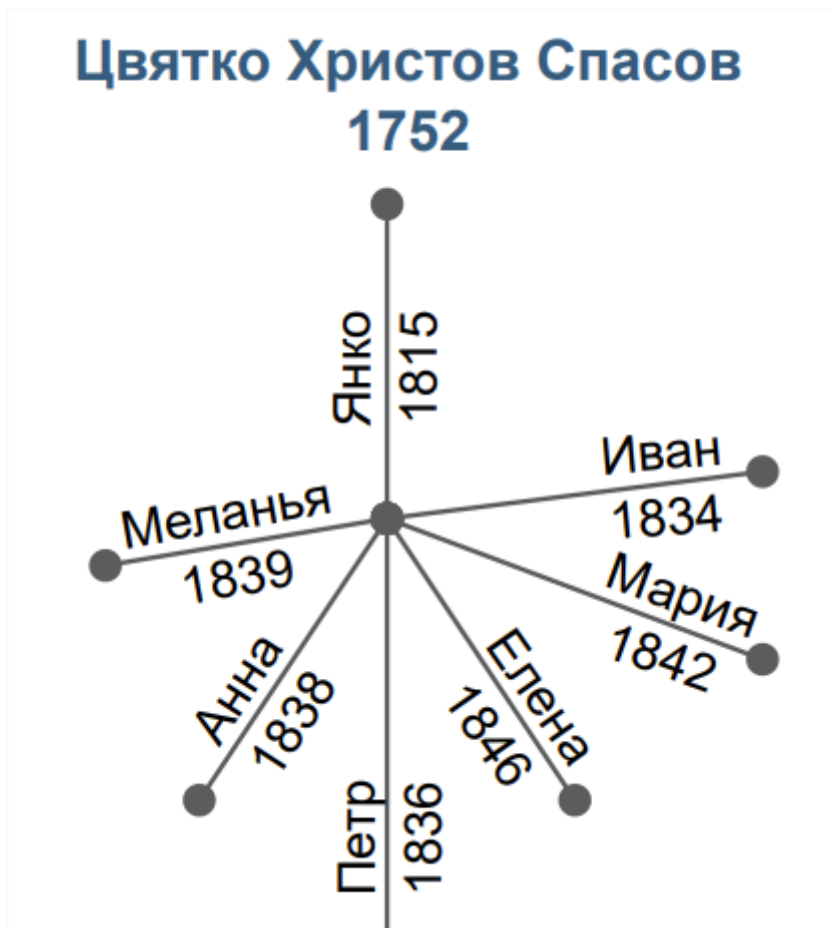

Петко Стоянов се преселва от България в Бесарабия, п. Лучещи през 1811 г. със съпругата си Вѣбра и децата Руси и Дердина. По-късно се преселват в Табак. Руси Петков и семейството му се преселват в Болград. Внукът му Георги Петров се жени за Кристина Дойнова Димова. Преселили се от Болград в Кайраклия.

Членовете на този род са записани по различно време с различни фамилии - Стоянов, Петков, Петкоглу, Русев, Петров.

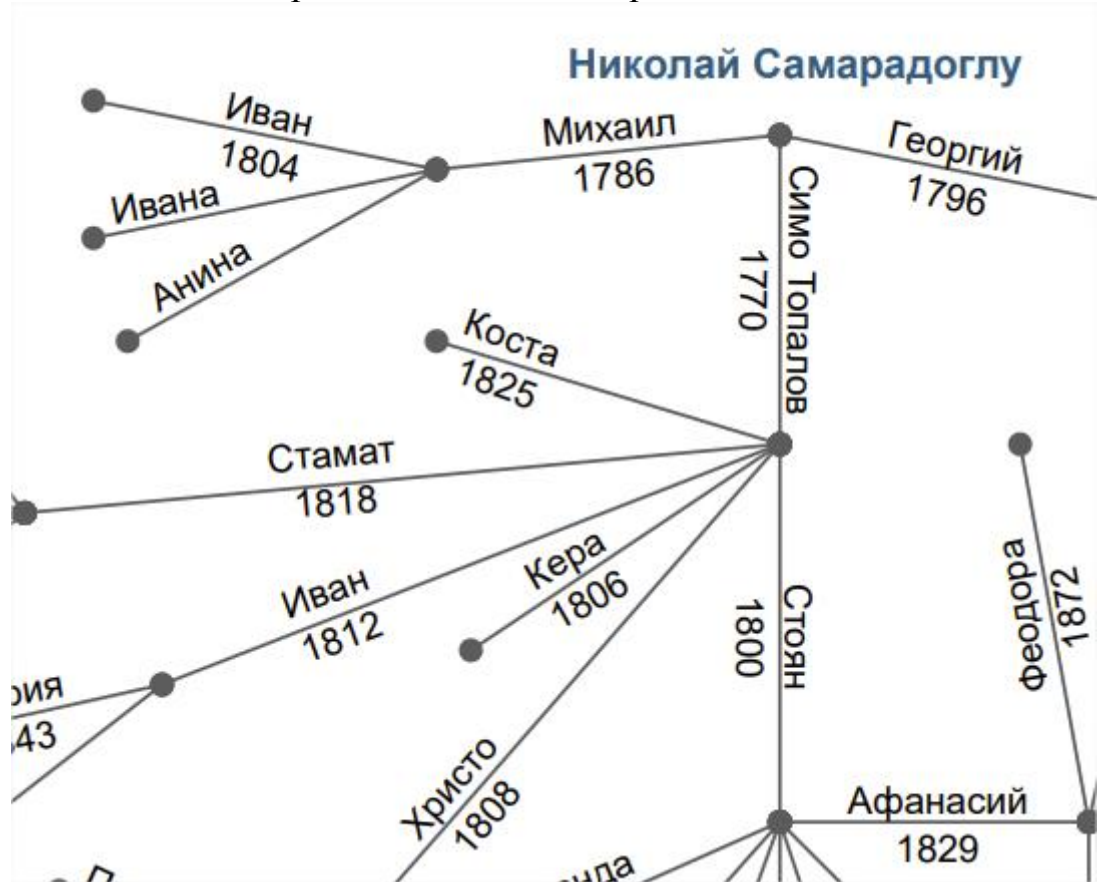
Цвятко Христов Спасов и семейството му се преселват от Румелия през 1830 г. С него се преселват съпругата му Ненка, синът Янко и внуците Захари и Стефан Симонови. По-късно семейството на Янко Цвятков се премества в Кайраклия.

В резултат на Руско-турската война от 1806-1812 г. Симо Николаевич и семейството му се преселват през 1811 г. от България в село Лучещи, след това в Табак, а след това в Болград. Заедно с него от България се преселват братята му Михаил и Георги, както и майка им Анка.

През 1816 г. са записани с фамилното име Самарадоглу, през 1818 г. - Николаев, а от 1835 г. са записани като Топалови, а децата му носят фамилното име Симов.

Иван, Стамат и Христо заминават за Приазовието. Стоян и семейството му се преселват в Кайраклия.

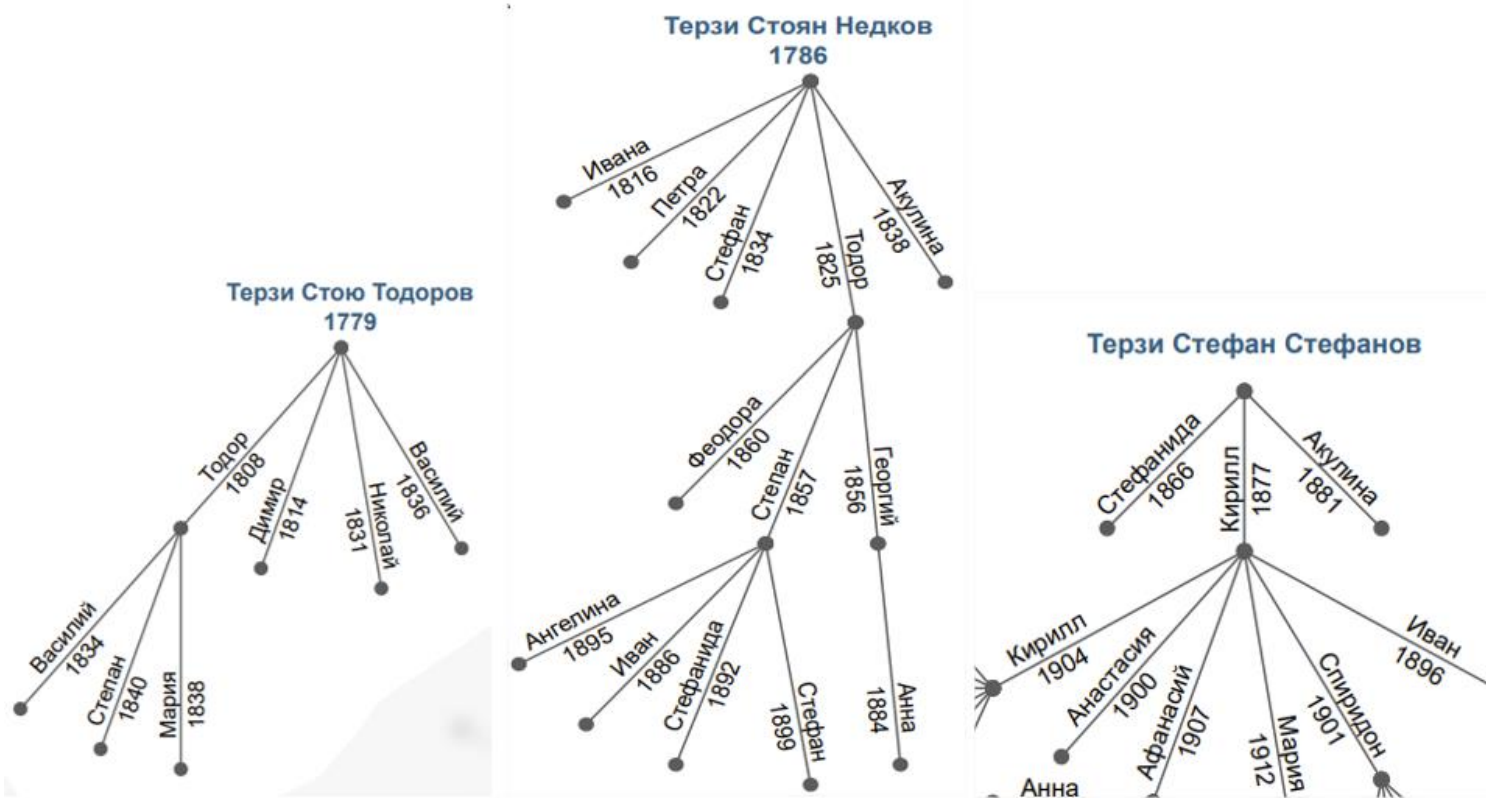

Две семейства от Болград, възможни предци на Кирил Стефанович Терзи, се преселват в Кайраклия.

Първо семейство - Терзи Стою Тодоров е женен за Руса Тодорова. Те отгледаха четири деца. От село Табак се преселват първо в Болград, после в Кайраклия.

Второто семейство е Терзи Стоян Недков. Преселва се в Болград от Румелия през 1830 г. Със съпругата си Дона Ненова имат пет деца.

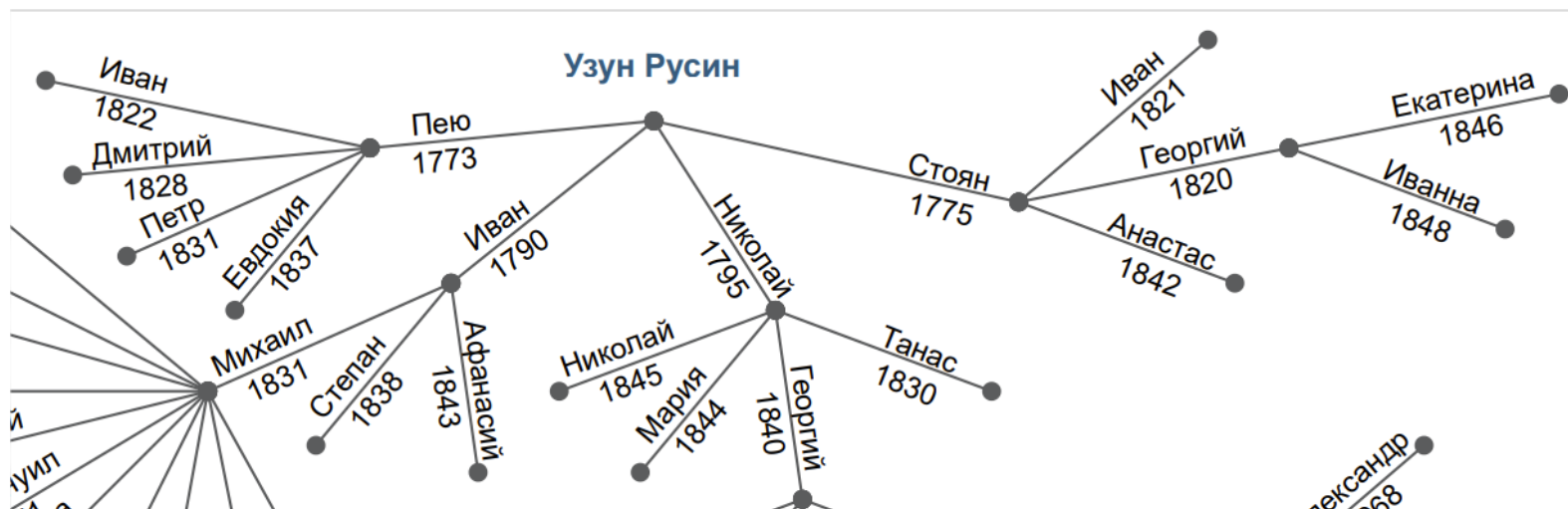
Едно време в Кайраклия живеели трима Стефани Стоянови, единият от които се оженил за Елена Василевна. Имат дъщери Стефанида, Акулина и син Кирил. Потомците на Кирил Стефанов живеят в Кайраклия и до днес

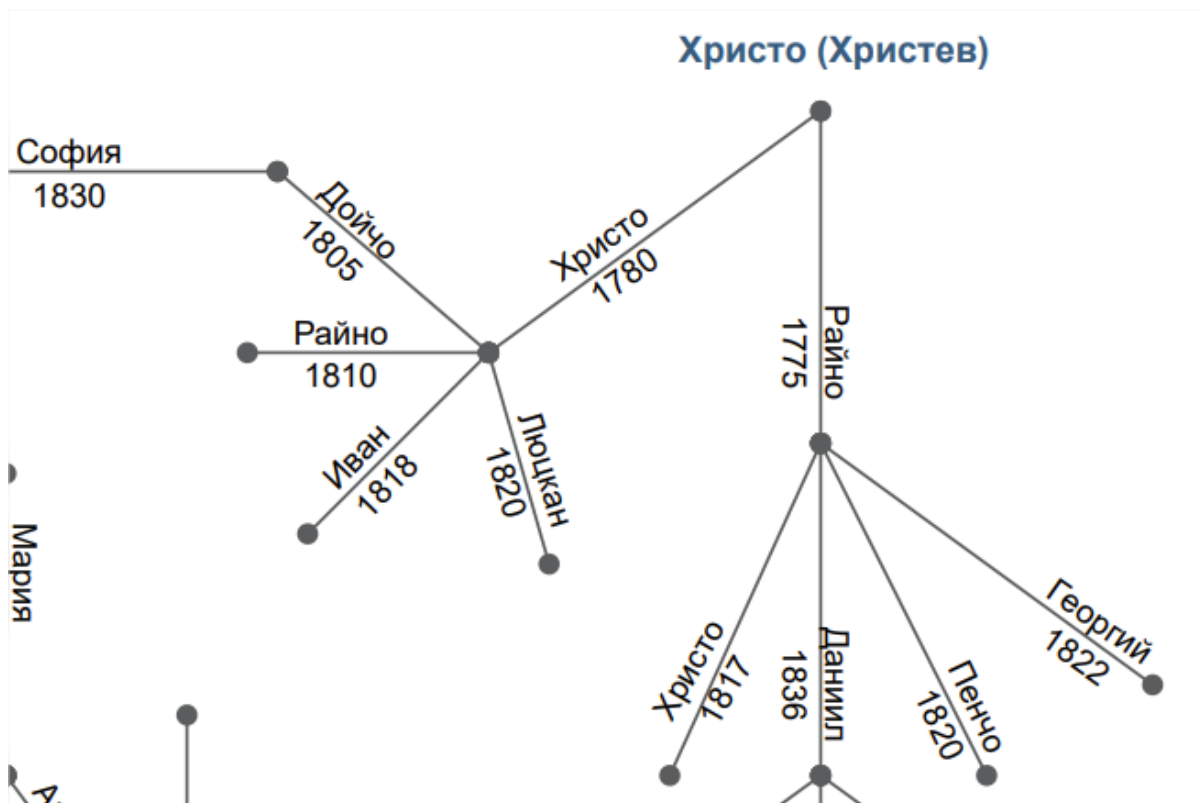
Илия Георгиев със съпругата си Фотина и трима сина Георги, Константин и Николай се преселват в Болград от Казаклия, а през 1861 г. в Кайраклия. Всички деца на Николай Узун, с изключение на Георги, които преди това са били считани за представители на друг род Узун, всъщност принадлежат към този.

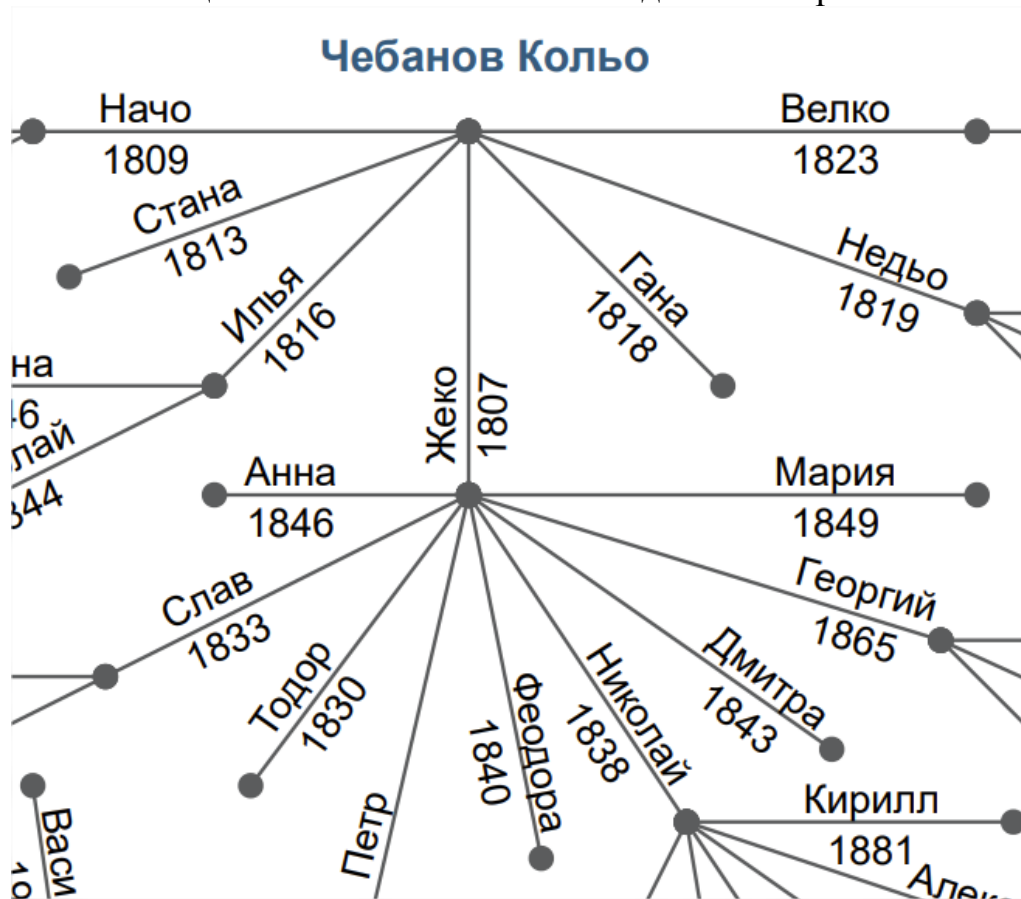
Синове на Русин Узун се преселват в Болград от село Инпуцита (Владичени) през 1835 г. Михаил Иванович и Георгий Николаевич Узун се преселват от Болград в Кайраклия. От това семейство преди имаме информация само за Георги Николаевич.

Семейството на Райно Христов се преселва от Румелия в Болград през 1830 г. С него се преселват и брат му Христо, съпругата му Мария и синовете им, които през 1836 г. се преселват в колонията Дермендере (Каланчак). Там глава на семейството е записан като Христо Райчов Димитров. Даниил Райнов премина в Кайраклия.

Руса Кольова Чебанова се преселва от Румелия в Болград през 1830 г. с децата си – Жеко, Начо, Стана, Илия, Гана, Недьо и Велко. Начо и семейството му се преселили в България (Зализничное), а Жеко в Кайраклия. Неговите потомци понякога се записваха под името Каражеков.

Прочути хора от село Кайраклия

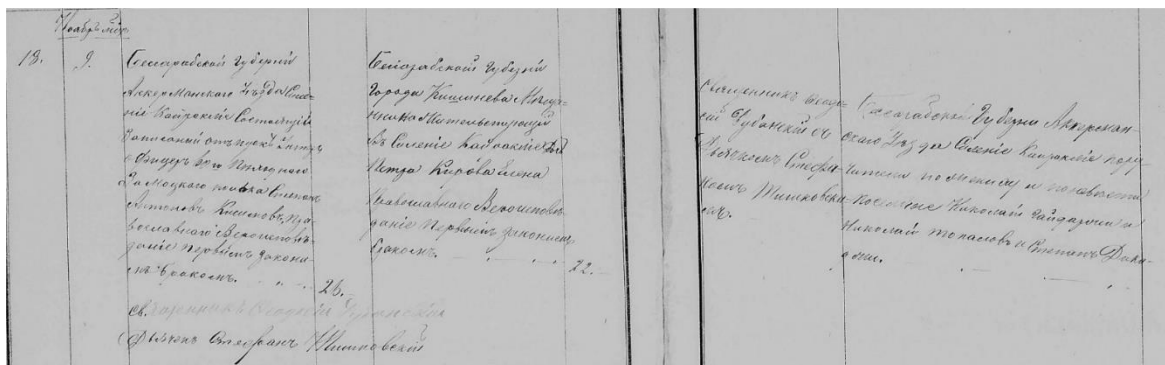
Степан Антонович Касимов

Степан Антонович Касимов (Антоновия Паню) е роден през 1856 г. в село Кайраклия, тогава в Акермански окръг на Бесарабия, сега в Тараклийски район на Молдова. Детството му преминава сред обикновени селски хора, заобиколен от миризмата на земята и звуците на природата. В младостта си той напуска родните си места, за да постъпи на служба в Руската императорска армия, където се прославя със своя професионализъм, дисциплина и вяност към обета за защита на Отечеството.

Най-важната страница от живота му е Руско-турската война от 1877-1878 г., когато постъпва в редиците на 4-та рота на 2-ро опълчение. В това тежко време той участва в решителните битки при Стара Загора, Шипка и Шейново, демонстрирайки най-висок пример за мъжество и храброст.

Боевете на Шипка се превръщат в един от най-ярките и трагични моменти от войната, където Степан Антонович се доказва като истински герой. За своите подвизи и несломим дух пред врага той е награден с няколко Георгиевски кръста, превръщайки се в един от най-уважаваните воители на своето време.

След завръщането си от войната, отбил службата си в Българската земска войска, Касимов се завръща в родното си село, където прекарва остатък от дните си. Той не се стреми към слава или богатство, предпочитайки скромен и трудолюбив живот. Като женен мъж, той и съпругата му нямаха деца, но се грижеха за своите съседи и селската общност.

Запис от регистъра за брака на Степан Касимов, 1880 г.

МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА
НАЦИОНАЛЕН ПАРК-МУЗЕЙ „ШИПКА-БУЗЛУДЖА“
ДИРЕКЦИЯ КАЗАНЛЪК

ул. „П. Р. Славейков“ № 8, тел. 0431/629 18, 624 95, 647 87
e-mail: shipkamuseum@mail.bg

изх. № 54/23.02.2024 г.

ДО
Г-ЖА НИНА ТОПАЛОВА
С. КАЙРАКЛИЯ, ТАРАКЛИЙСКИ РАЙОН
РЕПУБЛИКА МОЛДОВА

ОТНОСНО: Справка по заявена тема.

УВАЖАЕМА Г-ЖО ТОПАЛОВА,

В отговор на Вашето запитване бе разпоредена проверка, която установи, че Степан Антонович Касимов (Стефан Касимов) е роден през 1856 г. в с. Кайраклия, Тарклийски район.

Пред избухването на Руско-турската война 1877 – 1878 г. е служил в Руската императорска армия.

На 19 април 1877 г. Степан Касимов е зачислен в състава на 4-та рота на 2-ра опълченска дружина, с която се сражава в боевете при Стара Загора, Шипка и Шейново.

След разформироването на Българското опълчение остава за кратко на служба в Българската земска войска, след което се завръща в родното си село, където умира през 1940 г.

За съжаление Национален парк-музей „Шипка-Бузлуджа“ не разполага със снимка или други сведения за опълченеца Степан Антонович Касимов (Стефан Касимов).

Източници:

НМШБс, инв. № 1166.

Руменин, Румен. „Българското опълчение 1877 – 1878. Личен състав“. София, 1979, с. 249.

С уважение,

Д-Р ЧАВДАР АНГЕЛОВ

Директор на
НПМ „Шипка-Бузлуджа“

Той завещава къщата и земята (7,93 хектара) на Узун Стефан Георгиевич (1888 г.). Къщата все още стои. В нея е живял Узун Георги Иванович (1937 г.)

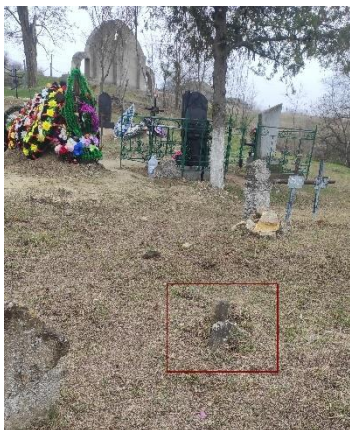

Бивша къща на Степан Касимов

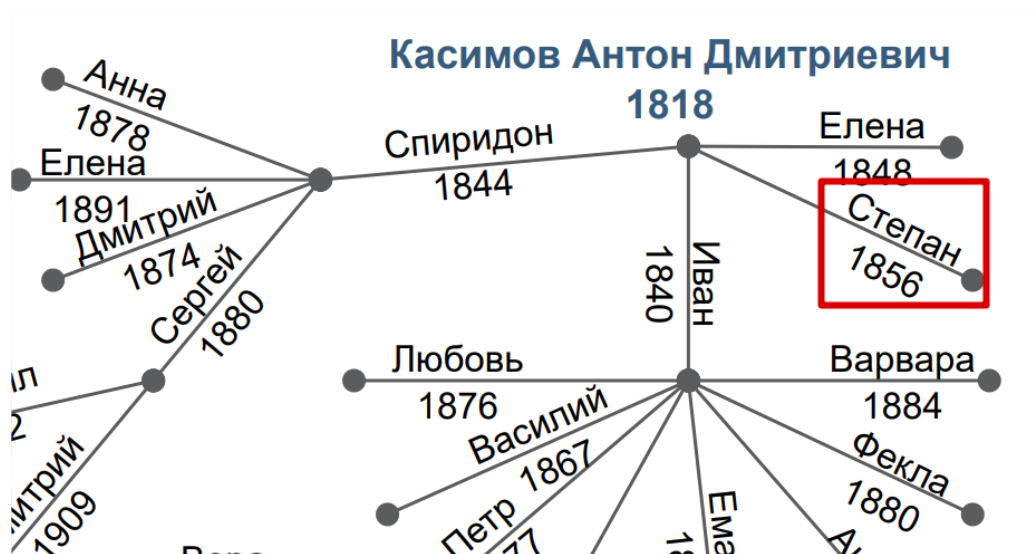

Бивша къща на Степан Касимов

Степан Антонович Касимов умира през 1940 г., но неговият живот и подвизи ще останат в паметта на потомците като ярък пример за мъжество, саможертва и вяръност към своя народ. По време на погребението всичките му награди са поставени в гроба, символизирайки вечната памет и уважение към героя, чийто живот беше посветен на служба на Родината.

Гробът на Касимов Степан Антонович

Манолов Иван Фёдорович

На 15-ти септември 1942 г. в селско семейство се ражда Иван Федорович Манолов.

Живеели бедно. През 1958 г. той завършва 7 клас и отива да работи в колхоза, като става чирак на дърводелец. Иван бил любопитен. Той много искал да учи и през 1961 г. започва да учи в 8 клас във вечерно училище. През 1962 г. иска да се запише в Кишинев, в Художественото училище наречено на името на Репин, но не се класира в приемния изпит. Пристигайки у дома, той е поканен да отиде да учи в град Кагул, в едногодишно училище за лозари. През 1963 г. завършва училището с отличие и започва работа в гроздовата бригада, където работи до май 1964 г., когато е одобрен за художник от настоятелството на колхоза. По време на работата си в колхоза от 1964 до 1965 г. Иван извършва повече дейности от всички бояджии до момента. В началото на юни 1964 г. е поканен в бюрото на колхоза, където се поставя въпросът за организиране на селски музей. Решено е да се иде в район Флорещи, село Фрумушица, където има музей. Но всичко това не задоволява Иван и той решава да продължи обучението си. През 1965 г. постъпва в художественото училище и е стипендиант на колхоза. Иван учи до януари 1967 г. и е призван в армията. По назначение Иван се озовава на служба в Украйна чл. Париж, с. Весели кът. През август 1967 г. се жени за Алла Демьяновна Ушанлы. През септември 1967 г. е изпратен в Болград да проектира Музея на бойната слава и остава да служи там. На 28 юли, по време на чехословашките събития, Болградската дивизия преминава към Карпатите, а в края на август е в Чехословакия, където служи до април 1969 г. При завръщането си у дома веднага се възстановява в училище и успешно го завършва през 1971 г. През 1970 г. се ражда и дъщеря му.

След като завършва колеж, Иван започва работа като дизайнер в родното си село. По същото време колхозът започва ремонт на неработеща стара църква, за да

сздаде музей на селото. Дизайнерът, следвайки призива на душата и сърцето си, създава този селски музей, който се състои от повече от 10 хиляди експоната. На 14 август 1978 г. с решение на областната комисия Историко-етнографският музей е официално отворен за посетители. За директор (на обществени начала) за срок от 2 години е назначен Иван Федорович Манолов.

През 1980 г. Министерството на културата отпуска 3 щатни бройки за музея. Иван Федорович оглавява музея, Феня Петровна Кукуревская става екскурзовод.

Всички събрани експонати са дарени безвъзмездно от жители на селото. Входът за музея е безплатен. В музея Иван Фьодорович организира клубове „Рисуване и живопис“ и „Дърворезба и изгаряне“. Всяка година експонатите се увеличават и възниква необходимостта от разширяване на музея. През 1992 г. със средства на

Работите на Иван Федорович и неговите ученици

колхоза е построена нова сграда с площ от 208 кв.м. През същата година сградата на църквата е освободена за реставрация. Музеят работи в новата сграда само 4 години, а през 1996 г. с решение на кметството музеят е преместен в сградата на старото училище с площ от 356 кв.м. Цялата работа по ремонта и декорирането на изложбите е извършена със собствени сили и по проект на Иван Федорович Манолов.

Но музеят не е единственото хоби на Иван Федорович. Събирайки малко по малко от различни източници той съставя родословно дърво на коренното население на село Кайраклия и го публикува със собствени средства.

След това излиза нова книгата му- историята на село Кайраклия „Да, вие живеете с Кайраклия в сърцето си“.

През 1993 г. е извършена реставрация на църковната живопис, която е извършена от Иван Федорович Манолов, Георгий Александрович Велчев, В.И. Челак. През 1994 г. църквата започва да действа постоянно.

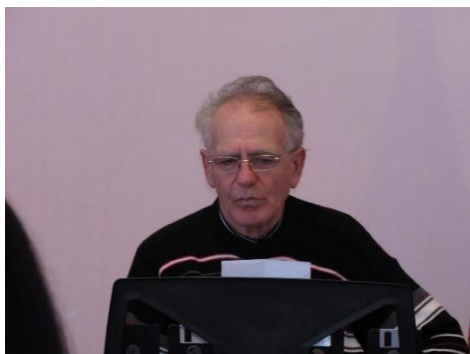

От 1997 – 1998г е бил временно изпълняващ длъжността кмет на селото.

Иван Фьодорович създава паметни знаци на входа и изхода на селото, барелеф на мемориалното място пред гробището, паметник на героя на Шипка Касимов, паметник на основателите на селото.

Къщата на Манолов Иван Федорович (фото 2024г)

Вельчев Валентин Александрович

Валентин Александрович е роден през 1945 г. Завършва Кишиневския музикален колеж на името на Ш. Няга, с диплома за ръководител на оркестър за руски народни инструменти и преподавател в музикално училище по акордеон, работи като директор на почивна база и дълго време ръководи музикалното училище в селото. Женен е за Прасковия Семьоновна Каменщик.

Те имат две деца

Интервю (май, 2024):

– Започнах през 68-а година на миналия век и не съм работил от 7 години, въпреки че вече съм пенсионер от 17 години. Работата, разбира се, е интересна, предимно с младите хора, въпреки че се наложи да работя малко и със възрастни хора. Работата е интересна и необходима, защото хората освен труд имат нужда и от почивка. Водех интересен живот. Имам точно 50 години стаж. Работих повече в културния дом, но и в музикално училище от 1979 г., където и завърших. Имаше много талантливи деца. Например, Людмила Яковлевна Ушанли, вероятно знаете, тя работи в Уренгой в двореца на Газпром. Тя също наскоро се пенсионира според руските закони. Вчера ми изпрати поздравления. Приятно е разбира се. Тя беше първият ми дипломант, между другото, тя завърши 5-годишен курс за 4 години. Тя учи в Белгород Днестровски, след това отиде в Русия и там, в Уренгой, все още работи, въпреки че е пенсионирана. Имам ученичка в България, София работи като учител. Павлик Узун работи в Тараклия, завършил е същото училище като мен. Синът ми завърши в Белгород, сега играе в ресторант в Минск. Има много способни деца. Музикантите трудно се установяват в Молдова, защото няма нормални условия за привличане на специалисти. Жалко е, разбира се, че това се случва, защото наистина има много интересни и талантливи хора. Най-силните ми ученички, освен Людмила Яковлевна, са две от изпълнителите-виртуози на акордеон. Едната сега е в Исландия, а втората е в България. Това бяха наистина силни изпълнители и ако бяха продължили в тази посока, щяха да постигнат много. Но те тръгнаха в друга посока, защото виждат, че няма условия за това.

– Как започнахте да си сътрудничите с ансамбъл „Живи извори“?

– Работил съм с много ансамбли. Когато започнах да работя, почти всеки екип имаше свой ансамбъл. Детската градина имаше своя, болницата имаше своя. Училището имаше силен ансамбъл „Южанка“. С този екип дори се разбрахме да разучаваме нотите, когато приключваме работа. Това бяха грамотни хора и гласовете им бяха силни. Трябваше да свирим в Кишинев, но се оказа, че ръководителят на стопанството леко подцени екипа и в резултат го загубих, а след това напуснах културния център заради музикалното училище. Честно казано, повече ми хареса да работя с вокално-инструментална група, по-близо е до професията ми, до дипломната ми работа, защото е оркестър. Имаше три групи. И с тази последната, защитихме и получихме званието образцов отбор. Е, освен клубната работа, по-късно свирихме с тази група на сватби тук в Украйна, Болград, Измаил. Дори трябваше да свирят в Грузия, но Съветският съюз се разпадна.

– Можете ли да кажете няколко изречения за Пьотър Прокопиевич?

– С Пьотър Прокопиевич открихме музикалното училище. Работихме заедно, много негови и мои възпитаници. Някои тръгнаха в тази посока, други избраха друга. Като цяло беше удоволствие да работя с него. Това се натрупа някъде от 1979 до 2009 според мен. Той се пенсионира преди мен. Като цяло работата беше ползотворна. Той също работеше с „Южанка“, между другото, той започна, а аз продължих. Той също започна с „Живи извори“, аз работих с тях по-късно, вече 7 години като напуснах екипа, сега Мария Степановна работи с тях. Образцов състав. Трябва да кажа, че почти всички там вече са баби, но екипът е запазен. Сега ще празнуват 30 години. Групите „Южанка“ и „Живи извори“ се запомняха, а останалите бяха временни, минаха през концерта, изпяха няколко песни и след това до следващия

празник, ако беше голям празник, бяха поканени, подготвиха кратка програма, след което се разделяха. А тези екипи работеха постоянно.

Валентин Александрович с ансамбълът "Живи извори"

Къщата на Вельчев Валентин Александрович (фото 2024г)

Хаджи Петр Иванович

Петр Иванович е роден на 2 април 1939 г. в село Кайраклия, Тараклийски район на МССР, в селско семейство. Живее бедно. Детството му е много трудно. Другите деца от семейството им не показвали успех в обучението си, но той, въпреки лошото хранене и лошите условия, се учи много добре. В къщата им имало мазе с печка и там той седял с фенер и си пишел домашните, но дори и там рядко успявал да учи; основно получавал всичките си знания в училище.

Завършва 10 клас и заминава в Кишинев.

През 1962 г. завършва Кишиневския държавен университет, след което получава квалификация учител по физика. Той е един от първите жители на Кайраклия, постъпили в университета. През 1969 г. Петр Иванович защитава кандидатска степен, а през 1983 г. докторска степен. На 6 декември 1991 г. Петр Иванович е удостоен със званието професор по специалността „Теоретична физика“. Има син Владимир, който като баща си се занимава с наука след колежа.

От 1962 до 1964 г. Петр Иванович работи като инженер в ОКЦ на Новгородския завод за полупроводникови триоди. От 1964 до 1971 г. постъпва в аспирантура в Кишиневския институт по приложна физика на Академията на науките на МССР. От 1967 г. до 1992 г. заема длъжностите младши и старши служител на ИАП АС МССР и главен служител на ИАП АС РМ.

През 1992 г. П.И. Хаджи свързва живота си с ПГУ на името на Т.Г. Шевченко и става ръководител на катедрата по квантова радиофизика и комуникационни системи на Физико-математическия факултет. На 10 август 1994 г. Петр Иванович е назначен за ръководител на катедрата по нелинейна оптика и квантова радиофизика във ФМФ. Във връзка с реорганизацията на катедрата Хаджи Петр Иванович е назначен на длъжността професор и ръководител на катедрата по квантова радиофизика и комуникационни системи на ФМФ.

Хаджи П.И. е инициатор за организиране на семинар по физика на факултета, на който непрекъснато се обсъждаха резултатите от научни изследвания и дисертации на студенти и служители, нови публикации за резултатите от научните изследвания на специалисти в различни области на физиката.

В катедрата по квантова радиофизика и комуникационни системи Петр Иванович създава научна школа от студенти и служители на катедрата. Петр Иванович беше отличен учител, талантлив учен, възпитател и наставник. Имаше огромен научен потенциал и фундаментални познания и се отличаваше с огромна работоспособност. Петр Иванович обръща много внимание на подготовката на студентите по физика, тяхното развитие като специалисти, работи с учители по физика, изнася лекции и провежда различни видове занятия в други учебни заведения.

Общ преподавателски опит на професор Хаджи П.И. е 53 години. Под ръководството на професор Хаджи Петр Иванович 19 докторанти защитиха своята магистърска теза и една докторска дисертация.

През годините на плодотворна научна дейност ученият публикува 7 монографии и повече от 570 научни статии, повечето от които са публикувани в престижни руски (съветски) и чуждестранни научни списания.

Хаджи Петр Иванович е член-кореспондент на Руската академия на естествените науки (РАН). Професор Хаджи е удостоен с почетното звание „Отличник на народната просвета на ПМР“, почетното звание „Почетен работник на народната просвета на ПМР“, почетен професор на Държавния университет на ПМР, удостоен е с грамота на президента на ПМР, грамота от Министерството на образованието на ПМР, медал „За трудова доблест“, орден „Трудова слава“.

Известен учен, учител, преподавател, наставник, интеллигентен, щедър, достоен и симпатичен човек, Хаджи Петр Иванович беше много уважаван сред колеги, служители, студенти и докторанти.

Неговите произведения се намират в Руската национална библиотека и могат да бъдат намерени на уебсайта в общия азбучен каталог на книгите на https://nlr.ru/e-case3/sc2.php/web_gak/lc/103543/1

РНБ РОССИЙСКАЯ НАЦИОНАЛЬНАЯ БИБЛИОТЕКА

Новости - Ресурсы - О библиотеке - Обслуживание - Профессионалам

РНБ / Ресурсы / Электронные каталоги

Генеральный алфавитный каталог книг на русском языке (1725 - 1998)

о каталоге | каталожные ящики | результаты поиска | помощь

Разделитель Хаджи Петр Иванович Д-р ф.-мат.наук, карточка 1 из 184:
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41
42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78
79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111
112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137
138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163
164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184

Разделитель начинается с: Найти

Просмотр: (Ctrl + ←) предыд. | след. (Ctrl + →)

Хаджи, Петр Иванович.
90-5 Вопросы квантовой теории конденсированных сред :
5008 [Сб. ст.] / АН ССР Молдова, Ин-т прикл. физики ;
[Редкол.: П. И. Хаджи (отв. ред.) и др.]. — Кишинев :
Штиинца, 1990. — 142, [1] с. : ил.; 22 см.
Библиогр. в конце ст.
ISBN 5-376-00774-X : 1 р. 60 к. 725 экз.

1. Институт прикладной физики (Кишинев). П. Хаджи, Петр Иванович, ред. — 1. Конденсированные системы — Квантовая теория.

УДК 538.9:530.145

№ 1114
16 № 20 [90-68913] л оп ЕКЛ 16.4.9
НПО ВКП 11.01.91 В748 В 1604010000-180/М755(10)-СЭ 71-90

В музея на селото се съхраняват няколко екземпляра от неговите монографии.

АВТОБИОГРАФИЯ

Хаджи Петр Иванович

Я, Хаджи Петр Иванович, родился 3 апреля 1939 года в с. Кабаржаны Тараклийского р-на МССР в семье крестьян. Мои родители: отец Хаджи Иван Иванович и мать Хаджи Екатерина Ткачовична. В 1947 г. поступил в Кабардинскую среднюю школу, которую окончил в 1957 г. В 1957 г., после окончания школы, поступил на учебу в Кисловодский госуниверситет на физико-математический факультет. Образование в университете на кафедре теоретической физики закончил в 1962 г. В августе 1962 г. поступил на работу инженером в Новороссийский завод высокопроводниковых трубчаток, где работал до ноября 1964 года. В ноябре 1964 г. был принят в аспирантуру по специальности "теоретическая и математическая физика". С 1967 года по настоящее время (1992 г.) работаю в Институте прикладной физики АН Молдовы сначала младшим научным сотрудником, затем старшим, а с 1986 г. — старшим научным сотрудником. В 1969 г. защитил кандидатскую диссертацию, а в 1983 г. — докторскую. Курс моих науч-

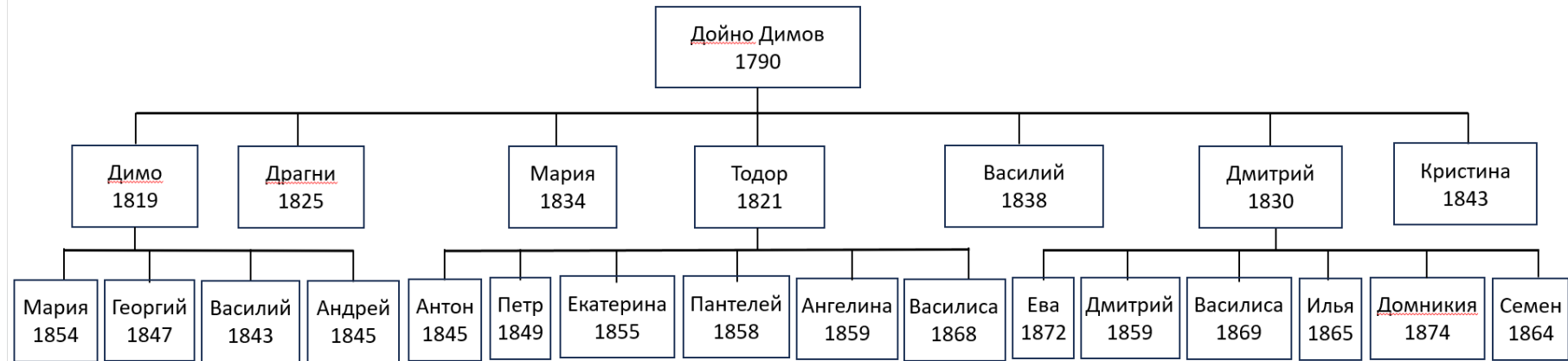
ных интересов — теоретическая физика, нелинейная оптика, интегральная оптика. В 1969 г. был в Браз. Мана-Бразил, Анкара, Анкара, 1973 г. румыния, работаю преподавателем математики в средней школе. Сын — Хаджи Владимир Петрович родился в 1967 г.

Родови истории

Жителите на село Кайраклия учиха децата си да наричат баща си-дядо-прадядо при среща. Общо четири поколения бяха изброени в тази презентация. Например Нина Димова на въпроса чие дете си ти отговори: „На Андрей Йоргувия Андрювея Стъопа“, което означава, че баща ѝ се казва Степан Андреевич, дядо ѝ, бащата на бащата, е Андрей Георгиевич, бащата на дядо е Георгий Андреевич. Изброени са 4 поколения - Андрей-Георги-Андрей-Степан. Те бяха изброени от най-старите към най-младите.

Друг пример: Юрий Николаевич Топалов се представя като син „на Радю Петю Димовту Колю“, което означава баща - Николай Демянович, дядо Демян Петрович, прадядо - Петър Радионович. Възрастните хора се наричат по този начин и до днес.

ДИМОВ

Дойно Димов (1790) и жена му Жейна Тодорова Стоянова (1792) се преселват от Румелия в Болград през 1830 година. Неговите внуци, живеещи вече в Кайраклия, са записвали или с фамилията Димов, или с фамилията Дойнов. С течение на времето всички негови потомци започват да се записват под името Димов.

" Главата си давам коня не давам."

Представителите на рода Димови разказват за преселването на предците си следното:

"Мойта майка дядо и разказвал. То Балгария налече беше пясот гудини пуд турчана, чи било заведено у турчана тѣй. Той даржи няколко села, неска в туй село, ша нушува трябва да гу нахраниш да гу напуиш и жена ми да му умияла краката. Той да си отдахнял и сабахлян трябва да гу заведе у другу село и да го съпровождавам. Тоз Дойнал сяда на коня, с кене варвели пу Балканя. Коня на Дойнал бил по-хубав заминавал на турчана коня. Колкото вървели турчяна казал : "Дойно ша си деш коня на меня ". Дойнал рекал: " Нея, аз главата си ша дам, но коня не давам. Стигнали ду чешмята турчина казал : "Слез Дойно ша снимиш зубалата на коня, кунете по-леко да пият уда". Подчиняваш са куту слява да снече зубалата турчина в тоз момент вади сабята иска да го заколи. Той тугива казал : " А, нея тѣй ни са коли чучяк." Имал пищов раз и убива турчина. Ко прай, засурва го в гурата коня му там, сяда на своя си кон. Дуважда казва на жена си: "Бѣстро прибирай са аз напраях една глупост, убих турчана. Тий ша ма трѣсат. Неска той тряба да доди в друго селу, знаят кой ша гу съпровождава, жена му не ще. Деца имал турга ги в дисаги на каня, жена му на другия кон- бягат. Нуця душе на Дуная, да приплуват Дуная. Кугату душе той казал на жена си : " Дрѣжса хубу на коня, мойте куне са силни, тий ша приплуват. Той напреш с коня, жена му или искала да са върни или коня не мужала устанала. Устава той децата на бряга връща са вторично, луй нейния кон и я прикачва. Тѣй душе тука на този край. В него време обрѣтавали са, то куту щаб било. Направяли ги тука, тѣй душе майкянитни род. Аз ут Дойнолов Паню чувах за това." / Инф. Яков Георгиев Димов род. 1927 г., Записан от Галина Манолова /

История на службата в армията на Андрей Георгиевич Димов.

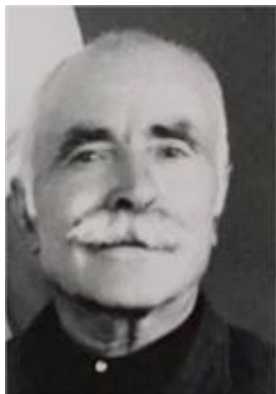
През румѣнския период на живот бесарабските бѣлгари служат предимно в румѣнската жандармерия. Андрей Георгиевич Димов служи като санитар на един от офицерите от щаба. Една вечер казармата била нападната от банда разбойници. В схватката с тях Андрей получи много прободни рани и беше на границата между живота и смъртта. Един от войниците получава задачата да го прибере в село Кайраклия, за да доживее живота си. До гр. Болград го докараха на носилка с влак, а оттам с каруца до селото (12 км). Няколко години по-късно този колега на автогарата в Болград, общувайки с кайраклийци, споделя, че има колега в Кайраклия, но починал от рани и се казва Андрей Димов. На което жителите на селото бяха много изненадани и казаха, че Андрей Димов е жив и здрав. Оказа се, че майка му, Анастасия Петровна, използвала народни средства и специална диета (в частност хляб без сол) за лечение на сина си, той бил предписан да остане на чист въздух. Андрей Георгиевич избра професията на овчар и прекара целия си зрял живот до тези животни и беше на крака до последния си ден и почина на 85-годишна възраст.

*Сватба на доведени братя Николай Георгиевич Димов (младоженецът вляво)
и Тит Титович Греков (младоженец вдясно). 1929 г*

В семейството на Георгий Андреевич Димов имало 11 деца и за пестене вдигнали две сватби в един ден. Например през 1929 г. полубратята Николай Георгиевич Димов и Тит Титович Греков се женят. Също така братята Димови Дмитрий и Андрей имат обща сватба на 8 ноември 1930 г.

След сватбата бащата разпредели парцели за строеж на къщи за синовете си наблизко. Така например Николай и Тит построиха къщи наблизко на ул. "Ленин", а Андрей и Дмитрий имат къщи една до друга на улица "Димитров".

*Димов Семен Георгиевич
(1898 - 1991)*

Най-големият син на Георги Андреевич, Семьон, е председател на селския съвет през 1946 г.

*Димов Петр Георгиевич
(1921 – 1994)*

Най-малкият син на Георги Андреевич Димов, Петър, заема длъжностите бригадир на поледи и лозарски бригади. Дейността му е отличена с държавни награди, включително два ордена на Трудовото червено знаме.

Нина Степановна Димова (омъжена Топалова) (родена 1965 г.), дипломиран практикуващ счетоводител на Република Молдова. От 2008 г. секретар и член на Административния съвет на българската общност в Република Молдова, депутата и заместник председателя на Световния парламент на българите по света.

През 2022 г. тя участва в разработването на марката на молдовските пощи – „Етнически групи. Българи“

Като председател на НПО „Земляци от Кайракия“ и администратор на НПО ИРР „Тук и сега“ тя реализира различни социални проекти в родното си село и в републиката.

По различно време Дмитрий Афанасиевич Димов и Георгий Дмитриевич Димов (1951-1952) са кметове и председатели на селски съвети.

*Димов Иван Федосеевич
(1926 - 1987)*

През 50-те години се създава МТС (машинно-тракторна станция), като един от първите трактористи е Яков Георгиевич Димов.

Димов Пьотър Георгиевич и Пьотър Петрович работеха като полеви бригадири. Георгий Дмитриевич Димов и Георгий Николаевич Димов са работили като бригадири в животновъдството.

През 1963 г. започват да се занимават с отглеждане на тютюн в колхоза и Иван Федосеевич Димов по това време работи като бригадир. През 1970 г. Иван Федосеевич е награден с Ордена на Октомврийската революция и Ордена на Ленин.

Един от първите местни учители е Федор Федорович Димов. Започва кариерата си като учител през 1948 г. Работил е и като директор на училище в село Кириловка. За заслугите си е награден с орден Ленин, най-високото отличие на СССР.

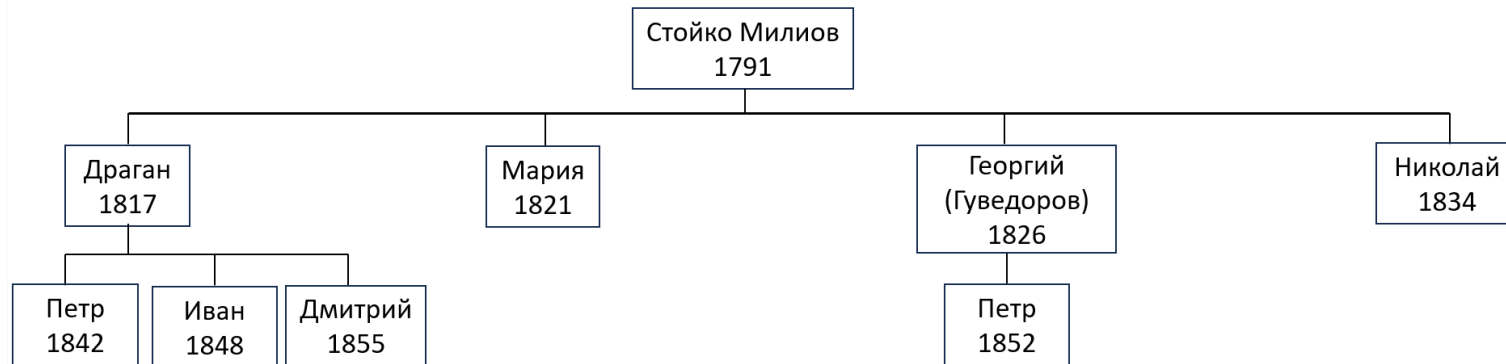

Димов Федор Федорович

Във фамилията Димов е имало известни спортисти. Димов Петър Ефимович - кандидат майстор на спорта по акробатика. Димов Петър Михайлович – учител по физическо възпитание.

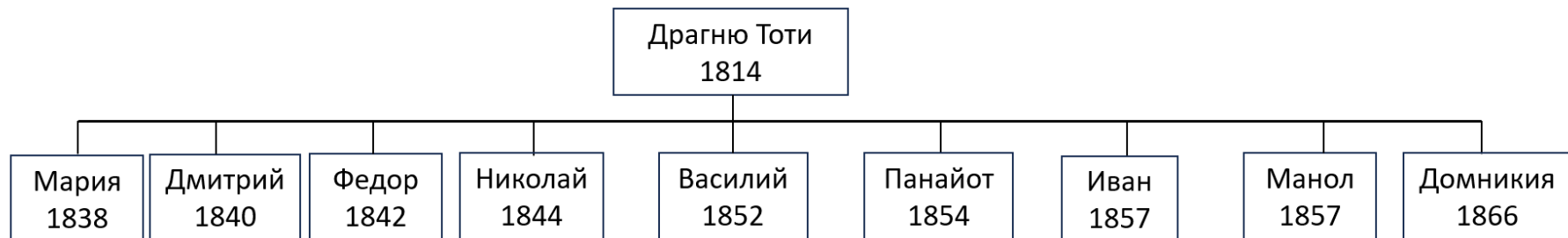
Представители на Димовата династия винаги са участвали активно в живота на родното си село и продължават да го правят и до днес.

Геридиров

Стойко Милиов Геридиров (1791) се премества със семейството си от Румелия в Болград през 1830 г. Заедно с него се преселват племенникът му Драгню Тоти Манолов и майка му Кирана.

МАНОЛОВ

Драгню Тоти Манолов се премества в Бесарабия като юноша. Ожени се в Болград. С първата си съпруга той има четири деца. За съжаление тя почина рано и не успяхме да разберем името ѝ. С втората си съпруга София Радева (1827) отглеждат още пет деца. По-късно Драгню Манолов и цялото му голямо семейство се преселват в Кайраклия.

Една от известните личности на семейство Манолови е Михаил Петрович. Първият методист по български език в МО на Р. Молдова и автор на първите програми и учебници по БЕЛ - бълг. език и литература в страната /факултативен курс/

Учебници и учебни пособия

1. Манолов, М. Български език за 7 клас. Учебно пособие за 7 клас /под ред. на Т. Владимирова/, Кишинев, 1986, 138 с.
2. Манолов, М. И. Котова, Н. Матеева. Литература за 7 клас, Кишинев, 1988, 143 с.
3. Манолов, М. Български език за 8 клас, ч.1, Кишинев, 1987.
4. Манолов, М. Български език за 8 клас, ч.2, Кишинев, 1987.
5. Манолов, М. Български език (сборник от четива) за 8 клас, Кишинев, 1987.
6. Манолов, М. и др. Български език за 8 клас, Кишинев, 1988, 223 с.
7. Манолов, М. П. Речник, 1 клас, Кишинев, 1990, 68 с.

Програми

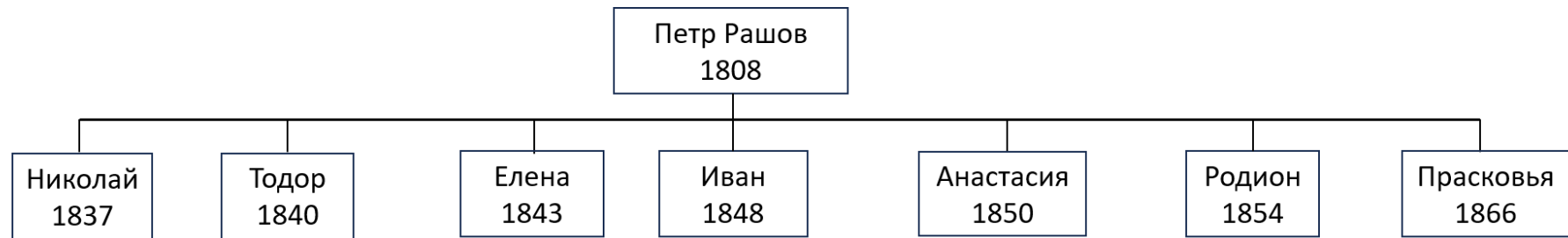
1. Програма факултативного курса по българскому языку для школ с русским языком обучения, VII класс /съст. П. Бурлак-Вълканов, М. Манолов/, Кишинев, 1986, 36 с.
2. Программы средней общеобразовательной школы. Болгарский язык (факултативный курс), VIII класс, Кишинев, 1987, 14 с. /съст. Манолов/
3. Програма по български език и литература за 7.-8. клас /съст. М. Манолов/, Кишинев, Лумина, 1988.
4. Программы средней общеобразовательной школы. Болгарский язык, IX класс, МП МССР, Кишинев, 1988, 13 с. /съст. Манолов/
5. Програма по български език и литература за VII-VIII клас /съст. М. Манолов/, Кишинев, 1988, 25 с.

Работите му могат да бъдат намерени на <http://catalog.bnrm.md/opac/authority/451432>.

Галина Симеонова Манолова е родена на 14.06.1977 г. в българското с. Кайраклия, Тараклийски район, Молдова (Бесарабия). През 1994 г. завършва руско училище в родното си село. През 1995 г. е приета да учи в Комратския държавен университет, специалност Българска и Румънска филологии. През 1999 г. е участник в международна експедиция, организирана по съвместен проект на "Отворено общество" между Етнографския институт с музей, Института по фолклор при БАН и Комратския университет. През 2000 г. като резултат от тази експедиция написва и защитава дипломна работа на тема: "Прякорите в село Кайраклия - опит за етноложки анализ". През 2000 г. по конкурс на МОН на Р България е приета като редовен докторант в Етнографския институт с музей при БАН. Темата на дисертационния ѝ труд е "Етнокултурна специфика на брака и семейството при българските преселници в Бесарабия в периода от 30-те години на XX в. до наши дни". През 2005 г. е зачислена като уредник в секция "Етномузеология" в Етнографския институт с музей при БАН. Работи в областта на традиционната култура на българските преселници в Бесарабия. Изследва етническите специфики в културата на българите и гагаузите в Бесарабия. Нейни статии са публикувани в сп. "Българска етнология", както и в различни научни сборници.

ТОПАЛОВ

Петър Рашов (1808) се преселва отвъд Дунава през 1838 г. със съпругата си Мария Дякова (1815). В Кайраклия Петър вече е записан като Родионович.

В хода на живота на всеки се случиха истории, които послужиха като източник на нови прякори за някои хора. Например Николай Демянович Топалов рано остава сирак. Изкарвал прехраната си с тежък труд - през лятото разносял вода на затворници, изпълняващи трудовата си повинност в каменна кариера. На техния жаргон те го каниха да пият вода и го наричаха „Кирюха“. Този прякор му остава до края на дните му, но не се предава на децата му.

Николай Демянович имаше двама сина близнаци - Юрий и Валери. Тъй като ходеха заедно през цялото време, един от съседите ги нарече „кореша“. С леката му ръка този прякор беше прикрепен към тях до края на живота им.

*Топалов Дмитрий Митрофанович
(1920 - 2004)*

Известни личности от семейство Топалови:

През (1954-1956 г.) Николай Николаевич Топалов работи като председател на селския съвет.

През 60-те години строителният екип се ръководи от Дмитрий Митрофанович Топалов. Под негово ръководство бяха построени основните обекти на нашето село: културен дом, училище, детска градина и администрация на колхоза.

Топалов Георги Иванович играе водещи роли в живота на селото и колхоза. През 1952-1953 г. ръководи комсомолската организация на колхоза, през 1963-1986 г. е секретар на партийната организация. Георги Иванович, като председател на селския съвет, управлява селото ни от 1986 до 1990 г.

Удостоен е с много държавни награди, включително Ордена на почетния знак (1970 г.).

Топалов Георгий Иванович (1935)

*Топалов Петр Андреевич
(1934 - 2009)*

Топалов Петър Андреевич също беше видна личност. Бил е председател на профсъюзния комитет, секретар на комсомолската организация на колхоза. Той беше и главен икономист в колхоза на името на Димитров и газовия сектор в селото.

*Топалов Николай Антонович
(1932 - 1990)*

Топалов Николай Антонович работи като главен икономист на колхоза ни. През 1976 г. е избран за председател на колхоз „Победа“ в с. Копчак, Тараклийско.

Като председател на селския съвет работи и Николай Николаевич Топалов (1955-1956).

Топалов Иван Михайлович е 25-кратен областен шампион по бягане на средни и дълги разстояния. През 1990 г. Иван Михайлович заема трето място в републиканския крос на 800 м. Награден е с грамоти и медали (всички се съхраняват в музея на селото). През същата година участва в състезание на 100 км (Леушен, Хинчещ, Кишинев) и на 300 км. (Липчани - Кишинев), в чест на 45-ата годишнина от победата във Втората световна война.

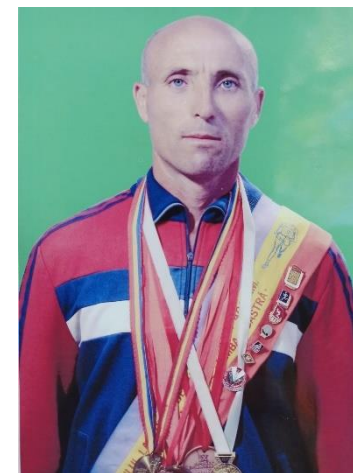
През 1991 г. този жител на Кайракли е награден с диплома първа степен от Държавния отдел на МССР по въпросите на младежта и спорта в бягане на 400 км. Също тази година участва в бягане на 20 км. национален отбор на Молдова в Москва (посветен на Г. К. Жуков), отборът зае второ място.

Топалов Иван Михайлович стана сребърен медалист на Молдова през 1983-1984 г. по ръгби за националния отбор на град Сорока.

Топалова Мария Михайловна

Сестрата на Иван Михайлович, Мария, беше секретар на комсомолската организация в училище през 1987-1988 г. Завършва го през 1988 г. със сребърен медал и постъпва в Кишиневския държавен университет във факултета по химия, през 1993 г. получава диплома за висше образование, а през 2017 г. получава се там второ висше образование - икономическо.

*Топалов Иван Михайлович
(1961)*

Топалов Дмитрий Дмитриевич

Топалов Иван Дмитриевич – директор на банката в Комрат;

Топалов Владимир Владимирович – директор на Спортното училище на град Комрат;

Топалов Дмитрий Дмитриевич – инженер на завода в Балти.

Топалов Иван Дмитриевич

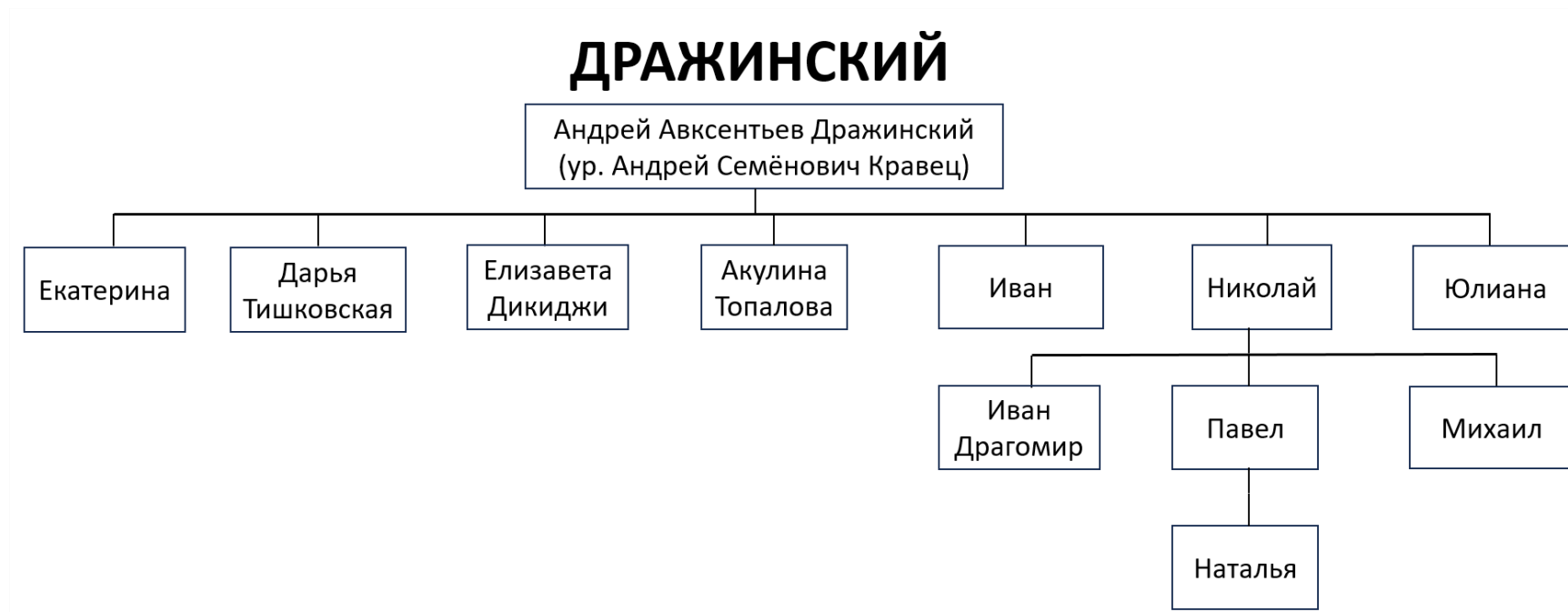
*Топалов Иван Владимирович
(1939 - 1998)*

Колхоз на името на Димитрова непрекъснато подпомагаше и развиваше спорта в селото и поддържаше специална длъжност като спортен методист. Това бяха, между другите, Иван Владимирович Топалов и Валерий Николаевич Топалов на доброволни начала.

Братята Топалови Валери и Юрий са наградени с много дипломи и грамоти в регионални състезания по свободна борба и други спортове. Валери Николаевич оглавяваше селските отбори по футбол и волейбол на доброволни начала и многократно заемаше награди в региона.

Топаловы Валерий (1965-2017) и Юрий (1965) Николаевичи

Андрей Авксентиев Дражинский е първият свещеник в Кайраклия. Роден като Андрей Симеонов Кравец, след смъртта на баща си той е взет под грижите и след това осиновен от Авксентий Иванович Дражинский, клисар на село Чишмикия. Синът му Николай служи като псалмочетец в съседното село Болгария (Зализничное). Свещеници стават и двамата сина на Никола – Иван и Павел.

Две дъщери на Андрей Дражински се омъжиха за Кайраклийцев: Елизавета - за Пьотър Степанович Дикиджи, Акулина за Родион Петрович Топалов. Техните четвърто поколение внуци Нина Димова и Юрий Топалов се ожениха.

Победители в конкурса за лого на проекта

Автор – Диана Топалова.

Автор – Анастасия Тарлева

